

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Ehrencron-Müller, Astrid.; af Astrid Ehrencron-Müller ; ill. af G. A. Clemens.

Titel | Title:

Æventyr

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : H. Hagerups Forlag, 1901

Fysiske størrelse | Physical extent:

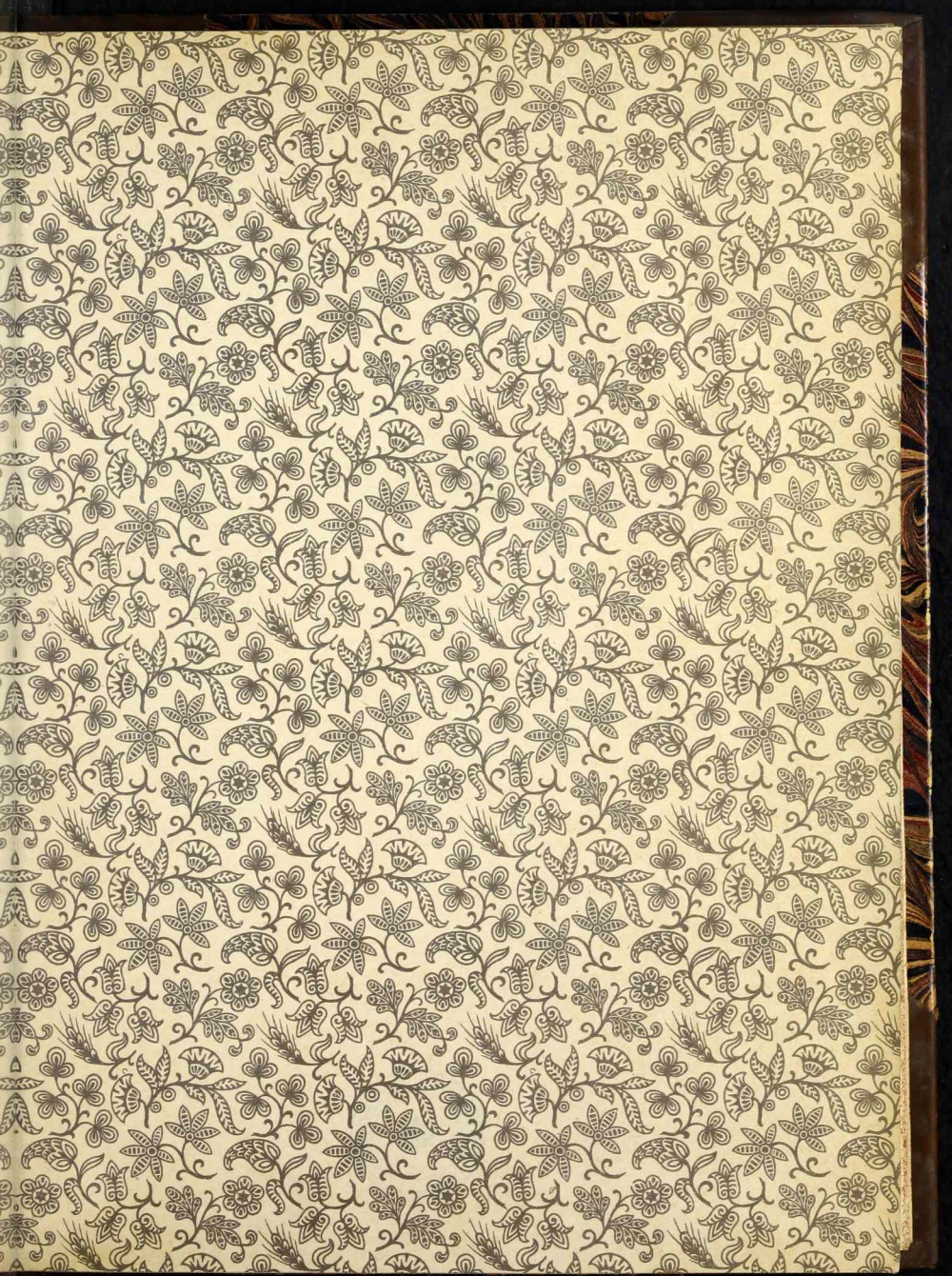
131 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author



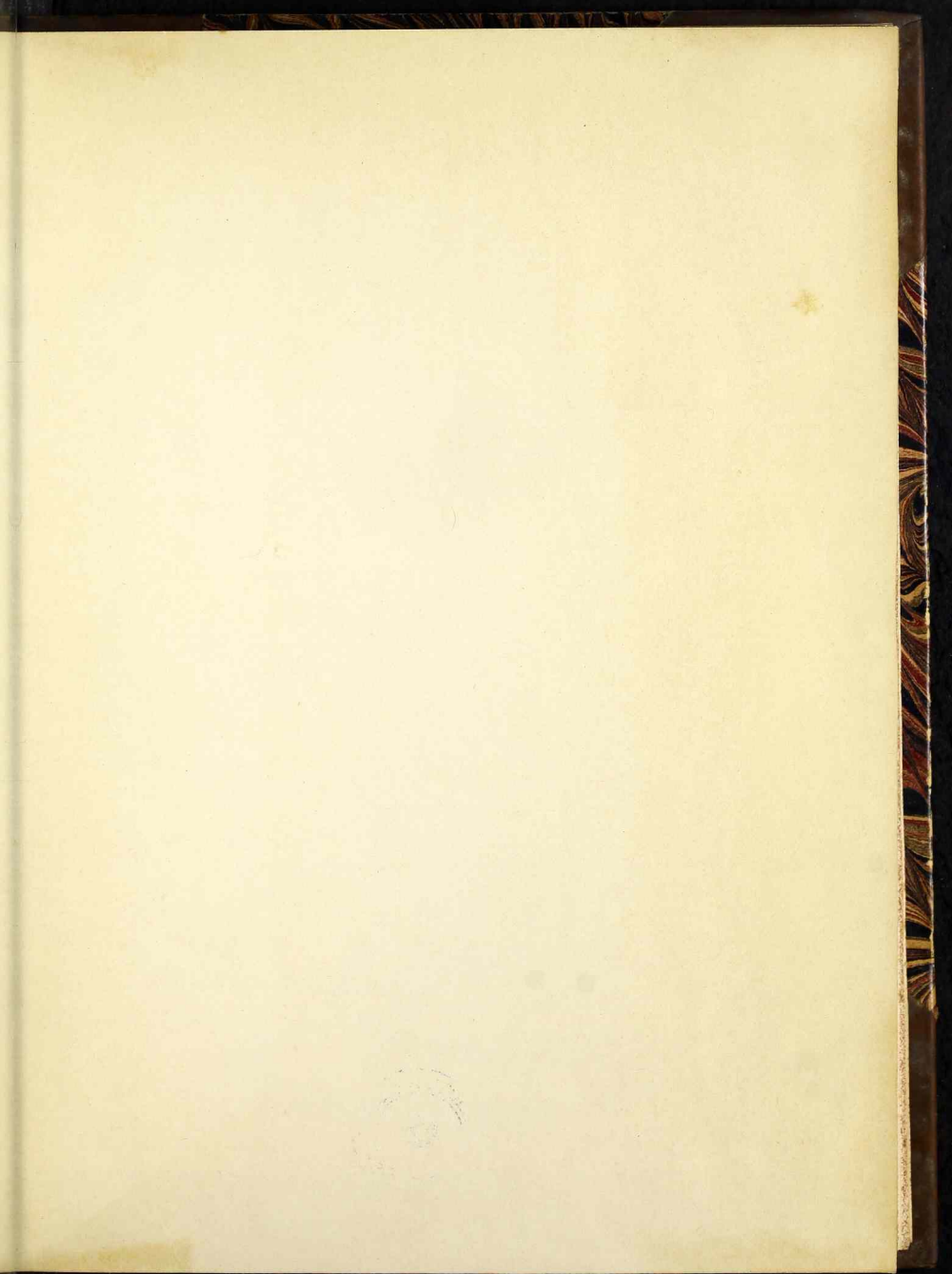
57, -2ri

DET KONGELIGE BIBLIOTEK



130021544907

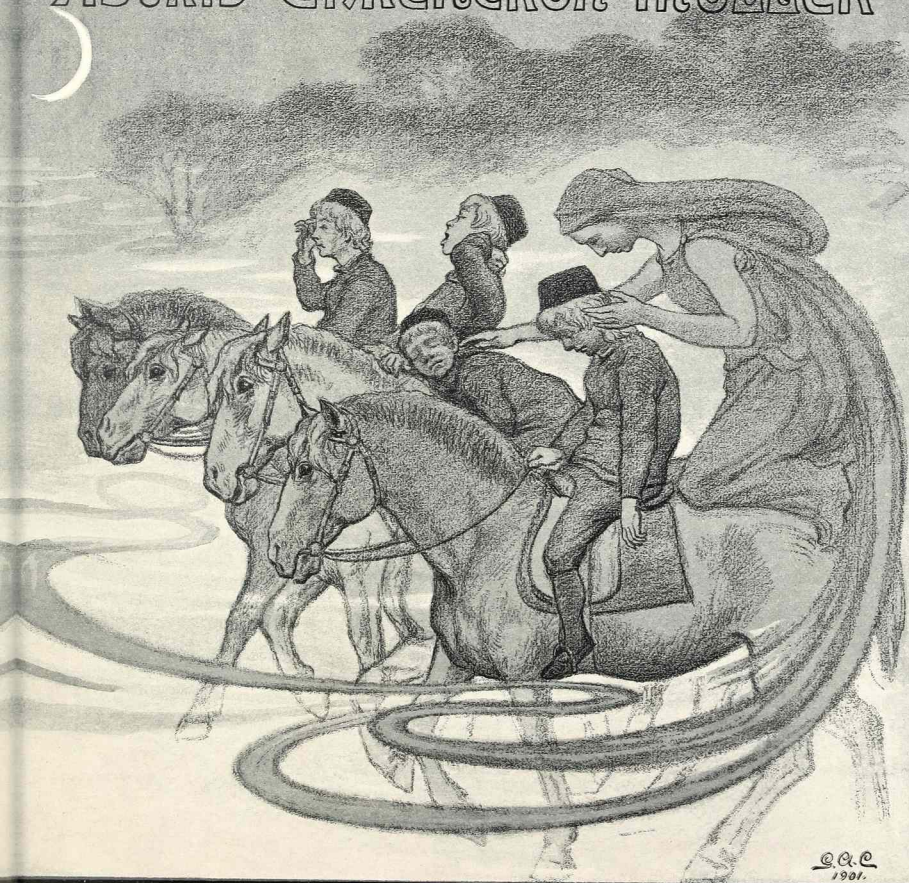




AVENTYR

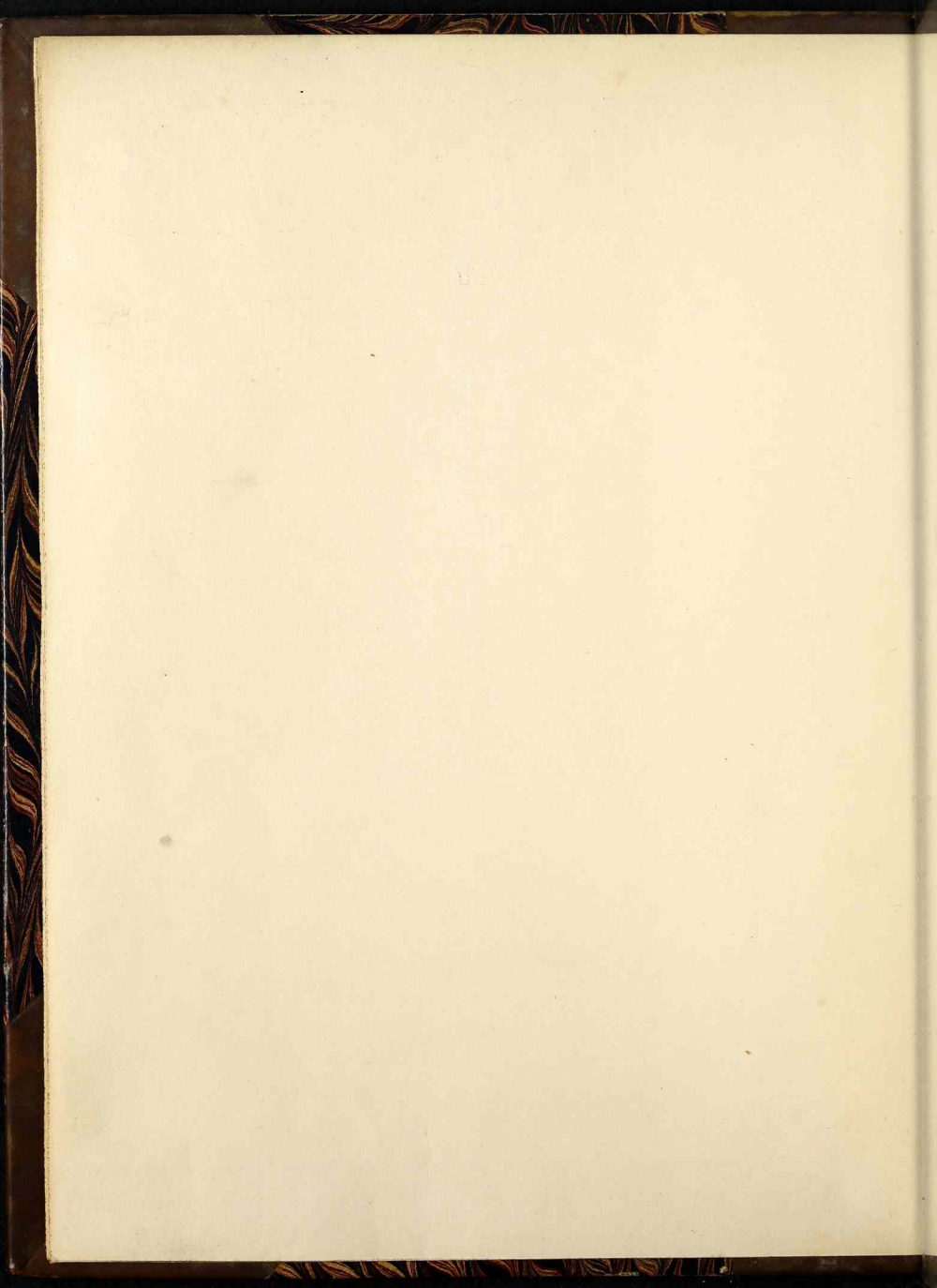
AF

ASTRID ERENCRON-MÜLLER



e.e.c.
1901.

HAGERUPS FORLAG



ÆVENTYR



ÆVENTYR

AF

ASTRID EHRENCRON-MÜLLER



KJØBENHAVN
H. HAGERUPS FORLAG

1901

1902. Nr. 826.

ILLUSTRATIONERNE

AF

G. A. CLEMENS.

KJØBENHAVN — GRÆBES BOGTRYKKERI



TILEGNET

IDA ROED

INDHOLD

	SIDE
PRINSESSEN, DER IKKE KUNDE SOVE	9
ENGEN MED DE RØDE BLOMSTER	38
MORMORS STAMBOG	55
SLOTTET, DER DANSEDE	72
ET ÆVENTYR FRA MOSEN	92
LILIERNE	122



Prinsessen, der ikke kunde sove.

Der var en Gang en dejlig Prinsesse, der boede paa et hvidt Slot midt inde i en grøn Bøgeskov.

Det var den Prinsesse, I ved, som blev gift med Prinsen, der fik det halve Kongerige og skulde arve det hele, naar Kongen døde. Men endnu levede den gamle Konge, og han og Prinsen styrede Riget i Forening.

Prinsessen havde fire Smaaprinser, den ene akkurat et Aar ældre, og et Hoved højere, end den anden. Men alle havde de Krøller, saa gyldne som Axene, der svajede paa Slottets Marker, Øjne saa tindrende mørkeblaa som alle Bølgerne, der gik ude i Sundet, og Kinder saa røde og runde som Augustæblerne, der modnedes i Kong Bedstefaers Have.

Om Morgenen, naar Solen stod op, skiltes de kulørte Silkegardiner paa Prinsernes fire Senge, og fire Par spilvaagne Øjne tittede ud; saa ringede de hver paa sin lille Sølvklokke, og fire Lakajer kom højtideligt marcherende ind i Stuen paa Rad og stillede sig hver for sin Seng.

Den Lakaj, som hørte til Sengen med de røde Silkegardiner, havde rødt Fløjelslivree, den, der hørte til Sengen med de blaa, havde blaat, den tredie gult og den fjerde grønt. Saa blev de smaa Prinser klædte paa, og spiste Frokost sammen med deres Forældre og den gamle Konge, hver med sin Lakaj bag Stolen; og Kong Bedstefar kom selv 5 Stykker Sukker i deres Kaffekop, og saa saa Lakajerne til hinanden og trak paa Smilebaandet, men det hændte altid, at en af Prinserne saa det i Spejlet, og saa raabte han: „Kong Bedstefar! han griner af Dig!“ og saa maatte den stakkels Lakaj skynde sig at stramme Smilebaandet igen, for ellers blev Kongen vred.

Sommetider fandt Prinserne paa, at deres Tjenere skulde følge dem lige i Hælene, hvor de gik hen; og saa foer de ind i Skoven, rendte rundt om hvert Træ, sprang over hver Grøft, og hoppede over hver Stente, og Lakajerne maatte følge dem med stive Arme og stram Holdning; undertiden hændte det

endog, at Prinserne, der var smidige som Katte, fandt paa at klatre op i Toppen af den højeste Birk, og befalede Lakajerne at følge efter, og naar saa de gamle Fyre med de stive Rygge forgæves anstrængte sig for at klatre blot et Par Alen op ad den stejle, glatte Stamme, saa lo Prinserne, saa det skraldede i Skoven, og alle Kilder og Bække lo med, og de gamle Egetræer stemte Grenene i Siden og lagde deres Kroner tilbage og lo, saa Løvet raslede.

Men i Reglen foer Prinserne paa egen Haand om i Enge og Marker og Skove det meste af Dagen.

De løste Køernes Tøjr, kastede sig paa Ryggen af dem og jagede i susende Fart hen over Engen; de vadede over Aaer og svømmede over Bække, de dannede store nedtraadte Stier gennem Kornmarkerne, og skræmmede Lammene op, saa de snurrede rundt om sig selv og snublede i deres Tov.

Undertiden foer de i strakt Løb afsted paa deres smaa Ponnyer uden Sattel og uden Hat med Benene dinglende i Luften, og deres lange, gule Manker flyvende om Hovedet, saa de skinnede som gyldne Rugmarker i Solen; snart forsvandt de bag den ene Bakkekam, snart kom de til Syne paa Toppen af den næste.

Undertiden var end ikke den lange, lyse Sommerdag tilstrækkelig for Prinsernes Virkelyst. Saa tog

de Natten til Hjælp. Naar de saa havde faaet deres The, i de skinnende Guldkopper, med nybagt Julekage med tykt Smør paa og Jordbærsyltetøj til, saa gik de rundt og kyssede Kong Bedstefar og Prinsen og Prinsessen paa Panden, og saa marcherede de fire Lakajer, hver med sit Lys, hver i Hælene paa sin Prins, op ad Trappen for at følge dem til deres Sovegemak. Men naar de saa var kommen vel derop, saa pustede Prinserne i en Fart alle fire Lys ud, og inden Lakajerne kunde faa Tid til at besinde sig, gled Deres kongelige Højheder ned over alle Slots-trappens Gelændere, stormede ud gennem Haven og ind i den dybe Skov. Og saa kunde de se, hvor de fandt dem!

Men gennem Skoven kom de ud paa de dampende Enge; dér løb de om i Maaneskinnet og skød med deres Flitsbuer efter de smaa Ellepiger og rystede Blommer ned i Præstegaardens Have.

Prinsessen skændte altid paa Lakajerne og befalede, at der skulde søges med Lys og Lygter allevegne, men Prinserne fandtes aldrig før hen paa Morgenstunden, saa kom de gerne krybende op ad Kirsebærespaliet paa Muren udenfor Kong Bedstefars Sovegemak og bankede paa Ruden. Og saa befalede den gamle Konge, at der ikke maatte skændes paa

Højhederne, nu, de var komne lykkeligt og i god Behold tilbage.

Men det var ikke hele Dagen, at Prinserne foer ørkesløse om i Mark og Eng: de læste og de skrev; for jo mere man var, desto mere maatte man vide, sagde den gamle Konge altid; og tre Timer hver Formiddag og en om Aftenen maatte de smaa Prinser møde ved det grønne Bord i Skolestuen.

Og de samlede Champignonerne til Kong Bedstefars Frokost og plukkede Jordbærrene til hans Middag, og de passede hver sin lille Hest, børstede den, striglede den og holdt den saa blank, at man kunde spejle sig i dens Ryg. —

Men langt, langt ude, dér hvor Kong Bedstefars Rige endte, dér stødte det op til et andet Land.

Der var en høj, hvid Mur til Grænseskel, helt overgroet af blodrøde Slyngrøser og hvidblomstrende Hyldetræer, der hele Dagen stod og dryssede ind i det andet Kongerige.

Men inde bag Muren dér blomstrede den dejligste Have med dunkle, overskyggede Nøddegange, med sødtduftende Jasminlysthuse og med lange, højtidelige, snorlige Bøgealleer. Men for Enden af den allerlængste Allee kom man ud paa en aaben grusbeltet Plads, og dér knejsede selve Slottet af hvidt

Marmor med forgyldte Spir og med Vinløv om sin kongelige Pande.

Gammelt var det, Mosset groede det helt op om Foden og Marmoret havde hist og her dybe Revner, hvor Vedbenden var krøbet helt ind og tittede frem mellem den hvide Spiræa og den duftende Caprifol.

Derinde boede en Konge og en Dronning, som kun havde en eneste lille Datter. Hun var saa dejlig, at Solen undertiden stod helt stille og glemte at gaa ned, bare for at se paa Prinsessen, og Stjerneerne glemte at blinke med Øjnene og stirrede stive af Beundring paa hende.

Men den lille Kongedatter havde hvide Kinder og et træt Smil om Munden; hun lo sjældent, men saa lige ud med et mat, smægtende Blik, for hun led af saadan en mærkelig Sygdom: hun kunde slet ikke sove om Natten!

Og alle Landets Læger blev kaldt; og der var saa forfærdelig mange Læger i det Land, den ene meget klogere end den anden, men de kunde slet ikke hjælpe den lille Prinsesse.

De gav hende Pulvere og Piller, bedøvende Medicin og stærke Sovedraaber, men lige lidt hjalp det.

Undertiden syntes Kammerjomfruen, der altid sad ved Prinsessens Seng om Natten, at hun saa ud til at være falden i Søvn, som hun laa der, tilbagelænet

i de hvide Puder, med udslagent Haar, og næppe syntes at aande, men ikke saa snart havde hun taget Natlampen og holdt den hen til Prinsessens Ansigt og hvisket for sig selv: „Nu sover vist hendes Højhed!“ før Prinsessen foer op i Sengen, spærrede Øjnene op saa højt, som hun kunde og raabte: „Hvad gør jeg?“ — og saa maatte Kammerjomfruen skyndsomst sætte Lampen hen igen og bede tusinde Gange om Forladelse.

Og Kongen og Dronningen og alle de lærde Læger, de rystede paa deres kongelige og vise Hoveder. De kunde slet ikke forstaa det! For Prinsessen fik virkelig den alleromhyggeligste Pleje, som man kunde ønske sig.

Hun fik Lov til at ligge og hvile sig i Sengen lige til Klokkeren 10 om Morgenen, hun fik de allerfineste og mest udsøgte Retter at spise, og de allerdyreste Vine at drikke; hun fik den allersødeste Chokolade paa Sengen to Gange om Morgenen, førend hun stod op og de allerlækreste Sukkerkringler til sin Formiddagskaffe.

Naar hun gik ned i Haven, fulgte der altid to smaa Pager lige bag efter hende, som hver bar en stor, hvid Vifte af bølgende Strudsfjer, for hvis Hendes Højhed skulde føle sig for varm; og bag dem to andre Pager med Silketæpper og Fløjls-

skamler, for hvis Hendes Højhed skulde føle sig for kold.

Prinsessen maatte aldrig spasere, for det var altfor anstrængende, ønskede hun at komme uden for den store kongelige Have, blev der strax spændt for hendes Guldkareth, og den lille Prinsesse blev pyntet i sin stiveste Puds, og sad paa Stads i Karethen midt imellem sine kongelige Forældre.

Men det brød hun sig kun sjældent om; i Reglen laa hun den hele udslagne Dag i sin Hængekøje, der var udspændt mellem to store, viftende Akasietræer, og hver Gang Vinden bar til, lukkede Prinsessen Øjnene, bevægede Munden og de fine Næsefløje en ubetydelig Smule, og indaandede den søde Duft fra Blomsterklaserne, saa lukkede hun atter Øjnene op og laa og stirrede med et træt, drømmende Blik op mod den blaa Sommerhimmel.

Eller hun sad paa en af Bænkene i den lange Bøgeallee og ridsede Figurer i Gruset med sin hvide Kniplingsparasol, eller stod og slog en Boldt op og ned mod Jorden.

Læse kunde hun ikke, skrive heller ikke, for det kunde hendes Nerver slet ikke taale, desuden kunde hun jo lade sine Hofdamer læse for sig, og engang i Tiden, naar hun blev voksen og gift, saa kunde jo hendes Gemal gøre det.

Var det da underligt, at Kongen og Dronningen saa paa hinanden og undredes over, hvorledes den lille Prinsesse med al den Omsorg og Omhu og fornuftige Opdragelse ikke kunde faa Søvn i sine Øjne om Natten?

Og saa sagde de, at det maatte være nervøst, og at hun skulde blive liggende en Time længere om Morgenen, og at hun kun maatte spille Bold en lille halv Time om Dagen og ellers blive liggende ganske roligt i sin Hængekøje.

Sommetider kunde der komme saadan en underlig Lyst over den lille Prinsesse, tænk blot, til at vende Benene i Vejret og slaa en Kolbøtte ud over Kanten paa Hængekøjen, og sætte i Spring over en af de store Blomsterrabatter, men saa huskede hun paa, at hun var svag, og at hun var Prinsesse, og at det i intet af Tilfældene kunde være passende, og saa sank hun igen tilbage med et Suk og laa og stirrede op gennem Akasieløvet.

Og saaledes gled Timer, Dage og Aar for den lille Prinsesse, ensformigt og roligt som et stillestaaende Vand. —

Saa hændte det en Aften, at de fire smaa glade Prinser af Kong Bedstefars Rige havde kysset rundt til Godnat og var gaaet i Seng, artigt og stille, uden at slukke Lakajernes Lys eller glide ned over Ge-

lænderne. Men ved Midnatstid aabnedes sagte et Vindue i Slottets Gavl, og fire smaa Skikkelser kom til Syne i Vinduet, den ene over Skulderen paa den anden, tittede ud paa Vejret og forsvandt igen.

Et Øjeblik efter blev Stalddøren forsigtigt aabnet og atter lukket, og ud over Vindebroen susede de fire Prinsebrødre paa deres Ponnyer, hver med en lille, hvid Pose over Ryggen. De vilde ud og plukke Nødder i Skoven.

Den gamle Konge hørte halvt i Søvn Lyden af de klaprende Hestehove, men han vidste nok, at inden han kom paa de gamle, gigtsvage Ben og fik Slottet allarmet, saa vilde Prinserne allerede være over alle Bjærge.

Og saa vendte han sig med et Suk om paa den anden Side og sov ind igen.

Men inde i den maanelyse Skov red de fire smaa forsorne Prinser ad de vildsomste Stier og de skjulteste Veje.

De hvide Fjer paa Fløjelsbatterne lyste i Maanskinnet med en sølvagtig Glans, og de smaa Guldkaarder, der hængte ved Prinsernes Side, blinkede og klirrede ved den mindste Bevægelse.

Der var saa dødsstille derinde, som om alt paa Jorden var uddøet, og de fire var blevne ene tilbage; engang imellem smuttede en Ræv tværs over

Skovstien lige for Hestens Ben, dens lange, røde Buskhale lyste et Sekund som en Ildfakkel og forsvandt i Krattet. Glitrende Dugdraaber i alle mulige Farver hængte som smaa kulørte Lamper ved hvert Blad og hver lille Blomst i Græsset; hele Skoven var som illumineret. Der stod en tæt krydret, berusende Duft, sammensat af tusinde forskellige Planters Aande, mest dog af Lindens og den dryssende Akasie, hvis lange, lilla Klaser lyste som modne Druer i Maaneskinnet.

Nøddeposerne hængte urørte paa Prinsernes Ryg, de glemte rent, hvad de var taget afsted for; de bare sad og stirrede Sommernatten ind i Øjnene, aldeles betagne af hendes Blik. Inde mellem de mørkeste og tætteste Buske faldt de lyseste og klareste Maanestraaler, Prinserne kunde se Fuglene sove i deres Reder og Edderkoppen blunde i sit Spind. De sad tause som aldrig før, uden at tænke paa, hvor langt de egentlig vilde ride.

Men bag efter dem listede en høj, mørk Skikkelse med store, bløde, udbredte Arme. Det var Sønnen. Den havde lange, brusende Vinger, der viftede og susede med en monoton, klangløs Lyd, og saa havde den store, tunge Øjenlaag, som den langsomt løftede og sænkede og en sagte, gyngende Gang, ligesom Gængernes paa en Vugge.

Den listede paa Taaspidserne hen bag de fire Prinser, pludselig slog den sine bløde Arme om dem alle sammen og kyssede dem paa Øjnene. I samme Nu gled de lyseblaa Silketømmer ud af Prinsernes Hænder, Hovederne bøjede sig, saa det lyse Haar vældede ned over Kinder og Skuldre. Prinserne sov. Søvnfulgte dem stadig i Hælene med gyngende, listende Skridt; men pludselig mærkede de smaa Ponnyer, at de var fri for Baand og Tøjler, med et Sæt slog de Bagbenene op, saa Søvnfulgte et Slag over de store Vinger; den flygtede forfærdet, og de fire Prinser vaagnede forstumlet op og greb efter Tøjlerne. Men det var lettere tænkt end gjort.

De smaa løsslupne Heste galloperede afsted med Prinserne paa Ryggen, saa den bløde Skovmuld fløj dem om Ørene, og Træernes tornede Grene flængede deres Tøj. Snart gik det ad de snævraste Krattier, hvor Snerler og krybende Epheu snoede sig om Hestenes Ben, saa det lød, som naar Lænker sønderbrydes, idet de foer igennem dem; snart gik det ad jævne, banede Veje, hvor ikke den mindste Hindring kunde stanse deres Fart.

Saa hurtigt fløj de afsted, at de slanke, lyse Birkestammer i Skovtykningen paa begge Sider gled forbi dem som Lynglimt; det saa ud, som om de legede Skjul og hele Tiden gled bag hinanden.

Først var Prinserne blevet bange, men da de saa, at der ingen Fare var, og at de mageligt kunde holde sig fast ved Hestenes Manker, begyndte de at finde det ganske morsomt.

Og Natten led, de smaa kulørte Duglamper drysede taktfast fra Blade og Træer og sønderbrødes og sluktes i Græsset; Skyggerne blev en svag Farvetone lysere og Maaneskinnet blegere.

Prinserne havde aldrig i deres Liv været saa dybt inde i Skoven, eller bare anet, at den var saa vildsom og uendelig; de foer forbi dybe Slugter, hvor der langt nede rislede vilde, skummende Bække, og hvor en spinkel Granstamme dannede Bro fra den ene Kløft til den anden; de susede forbi store, aabne Sletter i Skoven, helt blændende hvide af de skære udfoldede Skarntydeskærme og forbi store, røde Jordbærlande, der lyste dem fuldmodne og lokkende i Møde.

Men efterhaanden blev Mørket mindre tæt, alt som Skoven tyndedes, og inden Prinserne ret vidste af det, laa den bag dem, og de befandt sig paa en milevid aaben Mark.

Saa langt Øjet rakte var Marken dækket af funkende søblaa Kornblomster, den lyste og skinnede som et uendeligt, dybt, blaat Hav; Hestene vadede gennem de kornblaa Blomsterbølger, de sank i til

Hovene, og Prinsernes smaa Fødder hængte dybt ned i denne myldrende Blomsterbund.

I det samme begyndte Solen saa smaat at titte frem i Horizonten, det saa ud, som stod den op af det dybe, blaa Hav; den lo over hele Ansigtet med røde Kinder og straalende Øjne, skønt den kun havde været nede og faaet sig et Par Timers korte Blund.

Vinden kom luskende frem som en anden omstørend Vagabond, der har havt Hvilested for Natten i en eller anden Grøft ved Landevejen eller i den lune Skov; Græshopperne begyndte at knirke mellem Kornblomsterne, og Lærkerne at stige op fra deres Reder.

De smaa Ponnyer sagtnede deres Fart. Sveden dryppede fra de blanke Haar og Skummet stod dem om Mulen.

Og højere og højere steg Solen, gladere og gladere sang Lærkerne og stærkere og stærkere svajede alle de kornblaa Vover i Morgenvinden.

Endelig, da Solen allerede var højt oppe paa Himlen, begyndte Prinserne at skimte en smal, blændende hvid Stribe helt langt borte i Horizonten; den blev bredere og bredere, højere og højere, og da Solen var kommen helt op over deres Hoveder, holdt Prinserne uden for en uendelig lang, hvid

Mur. Og saa vidste de, at de maatte være ved Enden af Kong Bedstefars Rige.

De hvide Hyldetræer stod og dryssede som altid ved Dag og Nat; Roserne slyngede sig, rankede sig, vandt sig mellem de krogede Hyldegrene, og mellem Rankerne fløj guld- og sølvvingede Insekter ud og ind.

I et Nu var Prinserne oppe paa Hesteryggene og kiggede over Muren. Og dér i Morgensolen midt i den kongelige Have stod Prinsessen.

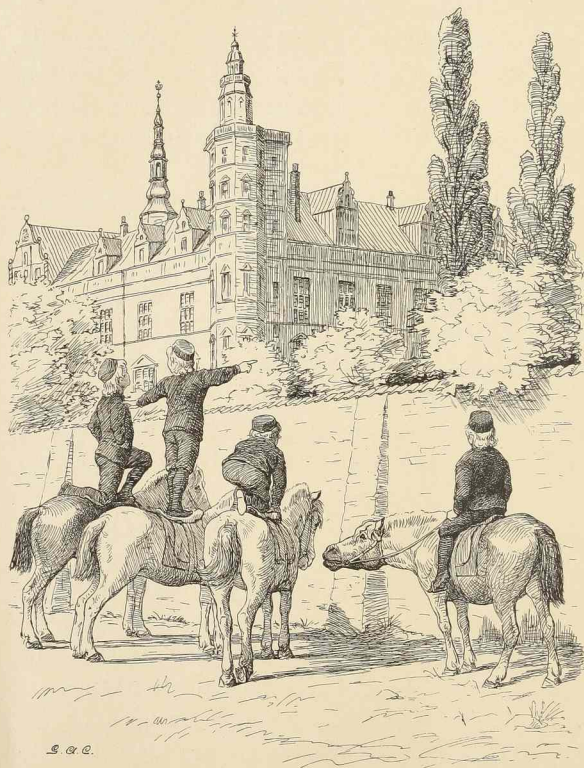
Hun havde en blændende hvid, brusende Silkekjole paa, der stod kort og struttende om hende og knitrede ved hver Bevægelse, og saa havde hun hvide Silkestrømper og Sko og et ganske hvidpudret Haar, der var skrabet op fra Panden og Nakken og fæstet i en lille Knude midt paa Hovedet, saa hun lignede en lille fin, zart Porcellænsfigur.

Hun stod og spillede Boldt op ad Muren og talte til.

„En, to, tre, fire, fem — Konge! Sex, syv, otte, ni, ti — Kejser! Elleve, tolv“

„Tretten, fjorten, femten — Pave!“ raabte alle Prinserne, som ivrigt havde fulgt Spillets Gang.

Prinsessen tabte Boldten ud af Haanden og saa op. Og da hun fik Øje paa de fire glade Drengesansigter der oppe paa Murkanten, saa gjorde hun



store Øjne og spærrede sin lille Mund saa højt op, at hun rent glemte at lukke den igen.

„Hvad hedder Du?“ spurgte Prinserne.

„Hvad kommer det Jer ved!“ svarede Prinsessen, da hun nogenlunde var kommen til sig selv igen og atter var bleven Herre over sin Mund.

Saa slog hun med Nakken, vendte Ryggen til og begyndte langsomt at gaa ned ad Havegangen, op mod Slottet. Hun ventede ganske sikkert, at Prinserne skulde kalde hende tilbage, men de stod ganske roligt deroppe paa Hesteryggene, aldeles stumme af Beundring.

Saa vendte hun om og gik ganske langsomt hen til Muren igen.

„Jeg hedder forresten Bianca!“ svarede hun. „Men hvad hedder I?“

„Det kan Du jo se selv!“ sagde Prinserne, „det staar jo broderet med Guldbogstaver paa Brystet af vore Vamse!“

Prinsessen blev blodrød og slog Øjnene ned.

„Jeg kan ikke læse!“ svarede hun sagte.

„Hvad siger Du?“ raabte Prinserne, „kan Du ikke læse? Hvor gammel er Du da?“

Prinsessen tav og saa blot med et overlegent Blik paa de fire forundrede Ansigter.

„Aa, hun kan naturligvis heller ikke regne!“ raabte Prinserne og lo, saa de hoppede paa Hesteryggene. Prinsessen stamper i Jorden og bed Læberne sammen.

„Hvorfor er Du saa forfærdelig bleg?“ spurgte den yngste af Prinserne og nikkede venligt til den lille Prinsesse. „Har Du været syg?“

„Det kommer af de søvnløse Nætter!“ svarede Prinsessen med en gammelklog Mine.

„Hvad vil „søvnløse Nætter“ sige?“ spurgte Prinserne.

„Hvad det vil sige!“ sagde Prinsessen vigtigt. „Det vil naturligvis sige, at jeg ikke kan sove om Natten, fordi jeg er nervøs!“

„Hvad er „nervøs“ for noget?“ spurgte den lille Prins.

„Det er saadan, som jeg er!“ svarede Prinsessen og drejede sig paa Hælen.

„Hør!“ raabte Prinserne paa engang, „vil Du med i Skoven og plukke Nødder? Du kan tro, dér er Nødder og Hindbær og Jordbær og Fuglereeder og Rævehuler, og de dejligste høje Træer, der naaer lige op til Vorherres Himmel. Har Du aldrig været i Kong Bedstefars Skov?“

„Ak nej!“ sukkede den lille Kongedatter og saa for første Gang i sit Liv med et misundeligt Blik

paa de fire smaa Æventyrere, der saaledes turde fare paa egen Haand omkring i den store, vide Verden, fra det ene Kongerige og lige ind i det næste.

„Jeg har kun været i vor Slotshave, og saa har jeg sommetider kørt omkring paa Landevejene i Solskinnet, men saa var den halve Kalesche altid slaaet op, for at det ikke skulde trække paa mig!“

„Saa kom!“ raabte Prinserne.

Prinsessen saa fra den ene til anden. „I er vist saa vilde!“ sagde hun.

Hun tænkte paa sine kongelige Forældre, der altid passede paa hende, som om hun kunde være en kostbar Porcellænsdukke, og hun tænkte paa alle de lærde Læger, der sagde, at Hendes kongelige Højhed skulde forholde sig i den allerstørste Ro, og saa fik hun igen saadan en underlig Lyst — tænk — til at blæse dem alle sammen et Stykke, og, selv om det blot var for en eneste Gang, se, hvorledes Verden saa ud uden for Muren med alle de ked-sommelige, dryssende Hylde træer.

Kammerjomfruen var ude af Syne, de fire Pager stod og spillede Klink langt borte opad Muren, det hele var et Øjeblikks Sag; den lille silkeklædte Fod, først paa den ene Hyldegren, saa paa den næste, saa paa den tredie, og nu greb fire Par ivrige smaa

solbrændte Hænder efter hende. Guldkronen med de smaa mat-hvide Perler faldt af Hovedet og blev liggende paa Jorden mellem alle de hvide Hyldeblomster, men selv sad den lille Kongedatter med de blege Kinder foran paa Sadlen hos den yngste af de fire glade, rødkindede Prinsebrødre.

Og afsted gik det over den bølgende blaa Blomstermark.

De smaa Heste, der nu havde hvilet sig en Stund, travede raskt ud, rystede deres Manker, aabnede Næseboerne og indaandede den friske Morgenluft.

Prinsessen havde faaet Lov til at holde Tøjlen, men det gik ikke, for hvert Øjeblik glemte hun, hvad hun havde at holde paa og slap Tømmen for at klappe i Hænderne af Glæde over alle de lysende, stjerneblaa Blomster, over den blodrøde Solkugle og over alle Lærkerne, der dansede i Luften over hendes Hoved. Og længe, længe inden Prinsessen havde set sig mæt paa al denne morgenfriske Pragt, var den blaa Mark blot som en lys Sommerdrøm, der var drømt, og den store, dybe Skov lukkede sig om dem.

Prinsessen gyste; her var saa svalt og saa tyst og saa uhyggeligt mørkt, at hun greb med begge sine Hænder om Prinsens Arm, som om hun var

bange for, at han pludselig skulde forsvinde og lade hende ene tilbage i dette Skyggerige.

„Se saa!“ raabte Prinserne, da de var kommen langt ind i Skoven. Saa sprang de af Hestene, løftede Prinsessen ned og lod de smaa Ponnyer græsse i Skovbunden.

Og saa begyndte Nøddeplukningen. Prinsessen erklærede først, at hun slet ingen kunde finde, men saa lærte Prinserne hende, hvorledes hun skulde løfte Bladene og Kvistene, for inde under, dér gemte sig de allerstørste og bedste Nøddeknipper.

Og Prinsessen plukkede saa ivrigt, at hendes Arme værkede; hun kiltrede sin klare Kjole op om sig og traadte saa let som en Raa paa sine smaa Silkesko. Men Prinserne brasede paa, de knækkede store Grene i deres Iver, og trampede omkring i Skovknaset, saa det skreg under deres Fødder.

„Nu skal vi til Jordbærrene!“ raabte de; „Jordbærrene til Kong Bedstefars Middag!“

„Jeg tror nok ikke, jeg kan mere!“ mente Prinsessen, „mine Arme gør allerede saa ondt!“

„Ja men nu er det ikke Armene, Du skal strække, nu er det Ryggen, Du skal bøje, og det gør netop godt ovenpaa!“ trøstede den lille Prins hende.

Og saa gik Prinsessen frejdig i Lag med Arbejdet.

Det var første Gang i sit Liv, at hun havde et Arbejde for, og hun var ganske stolt, da hun viste sit Kræmmerhus frem, det var lavet af et mægtigt Skræppeblad og helt fuldt af de rødeste, sødeste Jordbær.

„Og saa skal vi more os!“ raabte Prinserne.

Poserne bandt de ved Hestenes Sadler, saa tog de den lille Prinsesse ved Haanden og foer afsted med hende gennem Krattet. I Begyndelsen var hun lidt betænkelig ved Prinsernes Voldsomhed og trak Haanden til sig.

„Jeg har Silkesko paa!“ sagde hun.

„Det gør ingen Ting!“ raabte Prinserne, „kom blot!“

Og afsted foer de med Prinsessen.

De viste hende de vilde, rivende Bække, der skinnede dybt nede i Slugterne, de balancerede med hende paa Ryggen over de spinkle Granstammer fra den ene Kløft til den anden; de viste hende Rævenes Huler og Fuglenes Reder, de rodede op i Myretuerne med en Kæp, for at hun kunde se de smaa Dyrs travle Arbejdsliv; de viste hende Sneglene, der krøb afsted med hele deres Bolig paa Ryggen, de smaa Orme, der bugtede sig fra Blad til Blad og de grønne Frøer, der uafbrudt stak Hovederne op af Skovsøen

og sagde: „Kvæk-Kvæk!“ akkurat som om de kaldte paa nogen.

Og den lille Prinsesse spærrede sine Øjne højere og højere op, hun saa og saa, og jo mere hun saa, des mere undredes hun; hun, der aldrig havde kendt Verden uden for sin Hængekøje mellem Akasie-træerne og de nærmeste Landeveje i sin Faders Rige.

Og hun klappede i sine smaa, hvide Hænder, saa alle de gyldne Ringe klirrede, hun løb fra den ene Side af Skovstien til den anden; hun lagde sig paa Knæ og tittede ind i Rævenes og Grævlingenes Huler, hun vilde plukke af hver Busk og stirre ned i hver Slugt.

Og jo mere hun lo og morede sig og klappede i Hænderne, jo gladere blev Prinserne; de viste hende, hvor højt de kunde klatre og hvor langt de turde springe, og før Prinsessen ret vidste af det, sad hun selv og vippede paa en Egegren, men den var nu rigtignok ogsaa ganske nær ved Jorden.

Men pludselig midt under Legen fik Prinsessen saadan en underlig Fornemmelse i Øjnene, akkurat som om noget ganske fint var drysset ned i dem, ligesom Peber eller Støv; hun gned dem og hun spærrede dem op, og Prinserne kiggede hende paa

Tur ind i Øjnene, men der var ikke den mindste Smule at opdage.

Og saa sagde de, at det gik nok over, det skulde hun ikke bryde sig om.

Men det gik slet ikke over, det blev tværtimod værre og værre; Prinsessen var ikke nær saa munter og glad som før, nu kom der ogsaa saadan en mærkelig, blytung Fornemmelse i begge Øjenlaagene, og hun syntes, at alt omkring hende begyndte at dreje rundt.

Men bag ved hende stod den samme mørke Skikkelse, som var kommen bag paa Prinserne, da de red ud, den med de store Vinger og de bløde Arme. Den viftede med Vingerne sagte frem og tilbage foran Øjnene af den lille Prinsesse; den strøg hende ned over Haaret og Kinden og vilde saa gjerne i Kast med hende.

„Nu eller aldrig!“ tænkte den, traadte et rask Skridt til og slyngede sine Arme om hendes Hals. I samme Nu gled Prinsessens Hoved ned mod Grenen, som hun sad paa, hun var lige ved at gaa forover, men Sønnen holdt hende fast til Grenen, indtil Prinserne havde faaet Øje paa hende. De troede, at hun sad og hvilede lidt ovenpaa Legen, og vilde ikke forstyrre hende, men pludselig hørte de saadan en underlig Lyd deroppe fra, akkurat som naar

Kong Bedstefars Kat hjemme gav sig til at spinde. Hendes kongelige Højhed snorkede!

„Hvad gør vi nu!“ raabte Prinserne i Fortvivlelse. De ruskede i hende, de kaldte hende ved Navn, de løftede hende ned ad Grenen og prøvede paa at lade hende staa oprejst paa Benene, men hun faldt tungt om som en stor Lededukke.

Saa blev Prinserne enige om, at de tre skulde ride hjem til Kong Bedstefar og deres Forældre for at de kunde se, at de var i Behold, men den fjerde skulde ride tilbage til den lille Prinsesses Rige med Prinsessen foran paa Sadlen, og sætte hende af paa Havebænken, lige inden for Muren paa det Sted, hvor de havde truffet hende om Morgen.

Da Solen gik ned den Eftermiddag kom Kongen og Dronningen af de hvide Hyldetræers Rige spadserende Haand i Haand gennem Haven og saa meget bedrøvede ud. For hele den lange Dag var der bleven søgt efter den lille Prinsesse, men forgæves. Hver Landevej, hver Skov og hver Mark var bleven gennem søgt — det vil sige: i hans eget Land, for hvem tænkte vel paa Kong Bedstefars Rige og de fire forfløjne Prinser.

Nu var de saa trætte af at vandre om og søge, at de gik Skridt for Skridt og saa lige ned i Jorden. Men pludselig slaar Kongen Øjnene op og Dronningen

gør det samme, for hvad hendes Mand gjorde, det gjorde hun altid lige efter, og hvad ser de! Jo, dér paa den hvidmalede Havebænk midt imellem Hyld og Roser, med Hovedet sunket ned paa den ene Skulder, dér sad jo deres eget, lille, velsignede Prinsessebarn! Nede mellem de hvide Hyldeblomster paa Jorden laa den lille Guldkrone, den havde ligget der siden imorges; en Edderkop havde allerede spundet sit Net mellem to af Takkerne, og en hel blank Sø af Aftendug laa og skinnede nede i Kroens Hulning i Midten.

Men hvad der var det allermærkeligste ved det hele, det var: at Prinsessen sov! Og hvad der var endnu mærkeligere, det var, at den lille kongelige Højhed havde saa røde og varme Kinder, som Kongen og Dronningen aldrig havde set hende med, siden hun var ganske lille. Og saa smilte hun i Søvn, som om hun drømte noget rigtig rart!

Og Kongen og Dronningen, de blev saa glade, at de slet ikke kunde sige et Ord; de stod blot og saa paa den lille Prinsesse, og saa saa de paa hinanden, og Kongen kyssede Dronningen paa begge hendes hvide Hænder.

Og saa blev Prinsessen baaret op paa Slottet af sine fire Pager, og Kongen forbød hele Hoffet at færdes paa Gange og Trapper; Hundene blev lukket

ind i deres Hus og Hønsene i deres Bure, og alle Uhre paa hele Slottet blev sat i Staa.

Havde Kongen kunnet forbyde Spurvene at kvindre og Duerne at kurre, saa havde han gerne gjort det, for at intet skulde forstyrre Prinsessens Søvn.

Saa hændte det om Aftenen, at der midt i denne dybe Stilhed hørtes en sagte Banken paa Ruden.

Kongen, der sad ved Prinsessens Seng, foer hen til Vinduet, aabnede det og truede ud i Mørket. Men der var ikke en levende Sjæl at se. Næppe havde han dog sat sig, førend det atter bankede paa Vinduet derhenne, stærkere og stærkere, det raslede, det dundrede, det truede og slog som med Knyt-næver paa Ruden. Det var en Haglbyge.

Kongen og Dronningen vred deres Hænder og saa ængstelige hen paa den lille Prinsesse, men de havde slet ikke behøvet at være bange; hun sov, uanfægtet af Støjen derude; hun sov saa godt, saa trygt og saa fast, som om hun aldrig skulde vaagne mere.

Men det skulde hun nu alligevel.

Næste Morgen, da Solen tittede ind ad Ruden, saa den Prinsessen sidde oprejst i Sengen med store, lysvaagne Øjne. Og de var saa glade og saa straalende og hendes Kinder saa solrøde og saa friske, som om det var en hel anden, end den lille

nervøse Kongedatter med den hvide Hud og de trætte Øjne.

Og hun rakte sig, og hun strakte sig, saa gav hun een Haand til hver af sine Forældre og sagde:

„Fra idag vil jeg være et Menneske som andre Mennesker, jeg vil ikke lukkes inde i denne ked-sommelige, stive Have og ligge hele Dagen og dingle i den Vugge derhenne mellem alle de gamle, kedelige, dryssende Træer, lige til jeg selv engang bliver gammel og kedelig og drysset af ligesom de. Jeg vil ud og se Verden som andre Børn, men jeg vil spasere, vil jeg, og ikke køre i den gamle, halv-lukkede Rumlekaske, hvor jeg hverken kan se Sol eller Maane. Og jeg vil ikke have alle de dumme Pager rendende i Hælene paa mig, hvor jeg gaar og staar, jeg vil selv tørre mit Ansigt med mit Lommetørklæde, naar jeg er varm, og løbe mig varm, naar jeg fryser. Jeg vil bøje min Ryg og strække mine Arme, naar jeg har Lyst, jeg vil have Lov til at løbe og springe, og danse og klavre, nu ved jeg, hvad jeg fejler, jeg er slet ikke nervøs eller svag, jeg fejler bare det, at jeg ikke faar Lov til at røre mig, til at leve og aande helt ud og føle, at jeg ogsaa er Menneske og ikke bare Prinsesse. Og nu vil jeg op!“

Og saa kastede hun Tæppet til Side og hoppede ud paa Gulvet paa sine smaa, bare Ben.

Dronningen slog Hænderne sammen i Rædsel over den lille Prinsesses Tale, men Kongen lo, saa han maatte sætte sig paa Sengekanten, og saa sagde han, at Prinsessen havde Ret helt igennem og skulde have sin Vilje.

„Men først og fremmest,“ sagde hun, „vil jeg lære at læse, for før faar jeg ikke at vide, hvad Prinserne hedder, før jeg selv kan læse Navnene paa deres Trøjer!“

Men saa vidt er Prinsessen ikke kommen endnu, og derfor faar vi det heller ikke at vide.

Engen med de røde Blomster.

Der var en Gang en gammel Ridder, som kun havde een eneste Søn, som han elskede over alt i Verden.

Hans Hustru var død, mens Sønnen endnu var ganske lille, dog vilde han ikke have nogen anden kvindelig Opdrager til sit Barn, men opdrog ham selv efter sin egen Methode med megen Kærlighed og faa Hug.

Da Drengen var sex Aar gammel begyndte Ridderen at lade ham oplære i Ridning og Fægtning og Dystløb, som det bør sig en Ridder at være øvet og duelig i; den unge Junker fik Sporer paa sine Støvler, sin egen Hest, sit eget Sværd og sin egen Væbner.

Denne var en ganske ung Riddersøn fra en Egn mange Mile nordpaa, som tidlig havde mistet begge sine Forældre.

Den unge Væbner elskede sin lille ridderlige Herre, han fulgte ham overalt, tidligt og silde, han sleb hans Sværd, bar hans lille Barnelanse og striglede og passede hans Hest.

Da hændte det, da Junkeren var kun tolv Aar gammel, at en underlig Sygdom slog sig paa hans Øjne. Alle Læger bleve raadspurgte, men hans Tilstand forværredes, og efter et Aars Forløb kunde Junkeren ikke skelne Vej eller Sti. Han var blind.

Fra den Tid blev alt anderledes end før paa den gamle Ridders Borg.

Før havde Klengen af Sange og Luth og Guitar-spil lydt fra Salenes Vinduer, og Gigernes Klimpren og Træskodansens Trampen fra de smaa Ruder i Borgestue og Bryggers; nu var der stille overalt, den gamle Ridder havde befalet det; det havde han forøvrigt slet ikke behøvet, thi alle paa Slottet elskede den unge Junker, og ingen følte Trang eller Lyst til Musikens og Dansens Adspredelse, siden Ulykken havde ramt ham.

Selv gik Junker Kay omkring som en levende Skygge af sig selv, hans Kinder blegedes og hans Mund var taus; den eneste, hvis Selskab og Tale syntes at oplive ham og bringe lidt Farve i hans Kinder, var hans trofaste Væbner og Svend Bertel.

Lige fra Junkeren kom op om Morgenen var Bertel ved hans Side; han ledte ham fra hans Kammer ud i den duftende Rosenhave, hvor den glødende Sommersol kunde varme Junkerens smaa, tynde Hænder,

og hvor Biernes Summen og Sangfuglenes glade Viser kunde fylde hans Øre med Vellyd.

Hvid og stor og gammel strakte sig Ridderens Gaard, med raslende Jærnkæder som Bindeled mellem de toppede Sten, der stod Vagt langs hele Facaden, med dybe Grave, der laa dækkede af et blødt, grønt Tæppe af Andemad, som engang imellem lydløst skiltes i Midten og atter lukkede sig sammen, naar Junker Kays to krumhalsede Svaner tavse og stolte gled gennem Vandet paa deres Tur omkring Gaarden.

„Er det mine Svaner, Bertel?“ plejede den lille Junker da at sige, naar han hørte den sagte Brusen idet de gled forbi.

„Ja, min kjære Herre!“ svarede da Bertel, „det er Eders Svaner!“ Og saa nikkede Junkeren, sukede og tav.

Eller han førte ham ved Haanden ind i den lille, venlige Humlelund, hvor Rankerne svajede og Humlen surrede, ligesom travle Arbejdsbier; gennem Køkkenhave og Blegeplads, og gennem den lille, hvide Laage lige ind i Skoven. Og her, paa en Sten eller en Træstub med Junkerens Haand i sin, fortalte han ham om alt, hvad der var at se derinde i den halvmørke Skovverden, om de blanke Skovsnoge, der spaserede i Solstriben paa den smalle Sti, om alle de brogede Folkestammer i Paddehattenes og Svampenes

sælsomme Rige og om den lille grønne Kaalorm, der sneg sig henover Elmebladet og med et lille dristigt Spring spandt sig ned ved Hjælp af en fin Silketraadsstrikke til Bladet nedenunder, hvor den skyldte en Visit; han løftede Fuglerederne ned fra Grenene og lod sin lille Herre føle paa alle de runde Æg, hvor varme og glatte og fine de var, og hvor bløde og dunede de smaa Fugleunger var, der lige var kommen til Verden.

„Men sæt den strax op igen, Bertel!“ befalede Junkeren, „at den gamle ikke skal komme hjem, og ikke kunne finde sin Bolig; hvem ved, maaske er den blind, ligesom jeg!“

Og saa vendte han sig og tørrede Øjnene i sine lange Lokker, for Bertel maatte ikke se at han græd.

Naar han skulde til Sengs, gik Bertel med ham ved den ene Haand og Faklen i den anden, og saaledes ledte han ham til hans Kammer, hvor Vinduerne stod aabne den hele Nat, for at Junkeren, naar han ikke kunde sove, kunde ligge og lytte til alle Nattens Lyde og Vindens Sange derude i den store Have.

Han undgik saa meget som muligt sin gamle Faders Selskab, thi naarsomhelst Ridderen saa sin Søn, græd han og beklagede sig jamrende over sin og Drengens onde Skæbne; bedre led han Bertels Sel-

skab, thi han sang altid, var altid glad og munter og kunde fortælle et Æventyr om alt, hvad han saa.

Og den blinde Dreng levede i disse Æventyr, han saa inden for sine syge Øjenlaag en Verden saa vidunderlig farverig og skøn; han havde allerede glemt den virkelige Verdens Farver og Skønhed, og huskede slet ikke, at de ofte havde været blege og fattige nok, og han smilte ved at høre Bertels glade Viser, der handlede om alt, hvad der foregik og var foregaaet derude i den store Verden.

Men ofte, naar Junkeren var gaaet til Ro og Bertel var kommen ind i sit lille Kammer, der stødte lige op til hans, saa kastede han sig paa Bænken henne ved Vinduet med Hovedet paa de korslagte Arme og græd, saa alt i ham bævede, hulkede saa hele hans Legeme rystede derved. Han græd over sin unge, elskede Herre og Vens Ulykke, over alt det dejlige derude i Vorherres Natur, som han aldrig saa og aldrig skulde faa at se.

Men naar han saa hørte Junker Kays Stemme: „Bertel, sover Du?“ saa foer han op, kastede Haaret tilbage fra Panden, og stod paa Tærskelen til Junkerens Gemak med sin gladeste Vise paa Tungen.

Og Drengen klappede ad hans Sang og lo, men en Stund efter, naar han hørte Bertels rolige Aandedræt og forstod, at han sov, saa lød der ofte en

stille Graad fra Junker Kays Seng, en Graad, som han troede ingen hørte, men som fyldte Bertels Hjerter med en dyb og nagende Smerte.

Og saaledes led de begge to, hver for sig, men de talte aldrig om det, for den ene nænnede ikke at gøre den anden bedrøvet. Og Dagene gik, og deres Venskab voxede sig inderligere og stærkere.

Inde i Bertels Kammer, der før havde været Junker Kays, hængte der et stort, gammelt Maleri af Junkerens Moder, en ung, dejlig Ridderdame med hvid Fjerbaret og en Jagtfalk paa den højre Haand.

Bertel plejede at se paa dette Billede hver Aften, inden han gik til Sengs, og fordi Damen paa Maleriet saa saa god og from ud, bad Ridderen hende ofte gaa i Forbøn hos Vorherre for sin unge Søn, at han dog engang maatte faa sit Syn igen.

Saa var det en Aften, at Væbneren laa vaagen og stirrede op paa Maanen, der stod lige uden for hans Vindu over den store Poppel, der altid susede, hvad enten det var stille Vejr eller Blæst.

Han laa som sædvanlig og tænkte paa sin stakkels, unge Herre, og jo mere han tænkte, desto mere bedrøvet blev han.

„Er der da slet intet Raad!“ sukkede han og kastede sig i Sengen.

„Jo!“ lød en klar Stemme henne fra Væggen.

Han vendte sig hurtigt om, der var ingen at se; den smukke Dame paa Maleriet syntes at smile venligt i Maaneskæret.

Han lagde sig atter og troede, at han havde drømt, men for at forvise sig derom, vilde han prøve endnu engang med et Spørgsmaal.

„Hvor er der Frelse at finde da?“ spurgte han sagte med Hænderne for Øjnene.

„I Engen med de røde Blomster!“ svarede Stemmen; dennegang hørte Væbneren tydeligt, at den kom fra Billedet derhenne paa Væggen.

„Hvor ligger den Eng?“ spurgte han med bævende Stemme.

En Sky var just nu gledet for Maanen, saa Bertel kunde ikke skelne Trækkene i hendes Ansigt, men atter lød den samme, milde Stemme derhenne fra:

„Hundrede Mile mod Øst, hvor Solen bor, ligger der en Eng tre Mile vid, bedækket med ildrøde Blomster. En af disse gemmer Frelsen.“

„Hvem skal lære mig at kende den rette?“ spurgte Væbneren hurtigt.

„Kærligheden!“ lød det nu ganske svagt.

I det samme vaagnede Bertel ved, at Junker Kay stod og lagde sin Haand paa hans Pande.

„Du drømmer jo, Bertel!“ lo han. „Du taler i Søvn.“

Næste Dag bad Bertel den gamle Ridder om han vilde laane ham en Hest, han havde havt saadan en underlig Drøm, fortalte han, og havde ingen Ro, førend han fik Lov til at drage ud og se om Drømmen havde talt Sandhed, det gjaldt maaske hans Søns Frelse.

Da Ridderen hørte dette, gav han ham den bedste Hest i sin Stald, og lovede saa skaansomt som muligt at meddele Junker Kay hans Væbners Bortrejse, og med blandede Følelser og Tanker red Bertel ad Gaarde om Aftenen, da Solen var gaaet i Bjerge og Luften var sval.

De første Mil gik over den aabne Hede, alle de smaa røde Lyngklokker ringede Natten ind, store, kæmpemæssige Taageformer hævede sig fra Grøft og Dige og skred hen over den røddunkle Lyng.

Men Bertel saa hverken til højre eller venstre, men hele Tiden ligefrem, hvor Solen sank dybere og dybere, rødere og rødere, indtil den tilsidst i Horizonten smeltede sammen med den røde Hede.

Han hvilte Natten over i et forfaldent Røgterhus; næste Dag fortsatte han Rejsen, men langsommere og lidt mindre fortrøstningsfuld end den første.

Vejen, som før laa saa glat og lige for ham, blev nu ogsaa vanskeligere og mere knudret og ujævn; den gik over tunge Brakmarker og stubbede Enge,

hvor Hesten maatte løfte Benene højt, og forsigtigt søge sin Sti mellem de stikkende Straa.

Paa den tredje Dag kom han til en Skov, der stillede sig mørk og truende i Vejen for ham, men den unge Væbner sporede sin Hest, og saa red han lige ind gennem det tætteste Krat. Ind kom han saaledes, men det syntes ham ganske umuligt at komme ud igen, og Time gik efter Time, han red bestandig fremad gennem tykt og tyndt for ikke at forvilde sig, men der var ingen Udgang at opdage.

Udmattet og trøstesløs steg han af Hesten og satte sig paa en Sten for at hvile en Stund, han havde nu opgivet alt og vilde, naar han havde udhvilet sig en Smule, atter begive sig paa Hjemvejen.

Da mærkede han noget, der ganske sagte og blidt strøg hen over hans Kind. Han vendte sig hurtigt.

Ved Siden af ham paa Stenen sad et Barn, en lille Pige, let og slank som en Ungbirk, og saa fin og frisk som en Foraarsdag.

Hun havde en lindegrøn Kjole paa med et Bælte flettet af gule Engblommer, om Livet.

Hun havde klare frejdige Øjne og en lille tillidsfuld, blød Barnemund. Om Hovedet bar hun en Krans af Lindens sødtduftende Blomster.

„Hvem er Du?“ spurgte den unge Væbner og rejste sig forundret.

„Jeg hedder „Haabet“!“ svarede Barnet og lo ham ind i Øjnene.

„Hvad kan Du gøre for mig?“ spurgte Væbneren med et lille Smil.

„Lidt!“ svarede Haabet og nikkede.

Saa greb hun hans Hest ved Bidslet og Væbneren steg atter op.

Men alt syntes ham forandret nu. Hans Hoved var klart og hans Legeme styrket som efter en lang Hvile, og den mørke uigennemtrængelige Skov, den hvælvede sig nu saa høj og saa lys, og Vejen laa saa ligetil for ham.

Det smukke Barn i den yndefulde, grønne Klædning skred saa let og sikkert hen ad Vejen, førende hans Hest ved Bidslet, hun nynnede alt som hun gik og satte sine smaa Fødder i de grønne Silkesko saa frejdigt og sikkert mellem Stubbe og Sten. Og Væbneren lod hende vise Vejen, og efter en Stunds Forløb stod de paa aaben Mark igen.

Barnet fulgte stadig, hendes grønne Dragt smeltede sammen med Græsset og de smaa Porsebuske i Engbunden, men efterhaanden som Stien blev snævrere og mere og mere ujævn, og Stenene, der laa spredte rundt omkring, større og hyppigere, saa sagtnedes hendes Gang mere og mere, det smukke, glade Ho-

ved hængte helt modfaldent ned mod hendes Skulder, og Kjolen sønderreves mod Stenenes skarpe Kanter.

Hun sang heller ikke mere, men gik stille og modfalden fremad, Bladene i Lindekransen om hendes Hoved hængte allerede ganske tørre og visne. Til sidst stod hun helt stille, saa sendte hun Væbneren et sidste Slængkys og vandrede langsomt tilbage til den grønne Skov, hvor han havde truffet hende.

Væbneren drog et Suk, vendte sin Hest og stirrede efter hende, saa længe som han kunde øjne hendes lysegrønne Klædning mellem de mørke Graner, saa vendte han atter Hesten og beredte sig til at drage videre.

Men hvor forfærdedes han ikke, da han saa Vejen ligge for sig! Sten paa Sten, hvorhen han vendte Øjet, store og smaa, skarpe og runde, de trillede og gled under Hestens Ben og skar Huller i dens Hove.

Væbneren vendte sig til alle Kanter, men det var ens overalt, kun Sten og nøgne Klipper og Fjælde.

„Hvem skal nu hjælpe mig?“ sukkede han og lod Tømmen falde.

„Jeg!“ raabte en stærk Stemme bag ham, det raslede som af Jærnkæder, og en pansret Haand greb fat i Hestens Tømme.

Væbneren vendte sig hastigt og greb til sit Sværd.



En høj, kraftig Skikkelse, klædt i Panser og Plade, stod for ham. Brynjen klirrede og Pladerne raslede og Viziret var tæt nedslaaet for hans Ansigt.

„Hvem er Du?“ raabte Bertel og knugede Sværdheftet fast i Haanden.

„Jeg er Viljen!“ svarede den pansrede og ledte Hesten med et kraftigt Tag over de nærmeste Sten.

„Hvad kan Du gøre for mig?“ spurgte Væbneren med et sky Blik til Kæmpens vældige Skikkelse.

„Meget!“ svarede Stridsmanden og ledte Hesten videre frem.

Og Bertel satte Haanden i Siden og skød sin Hue paa Snur; han red frem over stejle Klippevægge og truende Fjældtinder, alt syntes ham muligt nu, der var ikke den Hindring, der kunde knække hans Mod, eller den Modstand, der kunde lamme hans Kraft.

Og raslende og klirrende ved hvert Skridt skred den store, staalsatte Kriger med Hesten ved Bidslet, og hvor Dyrets Ben ikke kunde træde, dér bar han baade Hest og Rytter over.

Den Klippe var ikke saa høj, og den Kløft ikke saa dyb, at Bertel jo satte over den uden Betænkning, han følte en Kraft og en Spænstighed i sit Legeme som aldrig før, og hans Øjne lyste af Mod og Kamplyst.

Da Bertel naaede Toppen af den sidste Klippe, fik han se et Syn, som fyldte ham baade med Hentykkelse og Bekymring.

Hans Øjne hvilede paa en vidtstrakt Eng, saa tæt bevoxet med store blodrøde svajende Valmuer, at de næsten fuldstændigt skjulte de grønne Straa, som fra først af havde dannet Engens Bund. Det lyste, det glitrede, det brændte i Solen som Ildsluer, hver Blomst havde sin lille Flammekaabe, som Solen, der just var i Færd med at gaa ned, skinnede paa, og derved gjorde tifold brændende rød.

Men hvorledes var det muligt mellem alle disse Ildblomster, der alle var ens, at finde den rette, den, som gemte Frelsen for Junkerens blinde Øjne?

Da Bertel naaede Klippens Fod, vendte han sig for at spørge sin Ledsager tilraads; men den staalklædte Skikkelse slap pludselig Bidslet og traadte et Skridt tilbage, og da Bertel vilde gribe efter ham, var han forsvunden, han var ikke til at opdage noget Sted.

Endelig fik han Øje paa hans graablaa Rustning, som hurtigt og fast skred tilbage over Klipper og Fjælde.

Bertel sprang af Hesten og bandt den til et Træ. Saa gik han langsomt ad en smal Sti ned gennem

Engen. Da saa han i Aftensolen en ung, lyshaaret Kvinde, der gik og plukkede af de røde Blomster.

Han havde først slet ikke lagt Mærke til hende, for hendes Klædning var rød som Valmuerne, af Fløjl og faldt i tunge Folder om hende, hendes Kinder var varme og solrøde, og fra hendes brune Øjne udgik en Ild, som fik Væbnerens Hjerte til at banke hurtigere.

„Hvem er Du, skønne Kvinde?“ spurgte han og bøjede ærbødigt Knæ for hende.

„Jeg er Kærligheden!“ svarede hun og rakte ham begge sine Hænder.

„Hvad kan Du gøre for mig?“ spurgte Væbneren og greb de fremstrakte Hænder.

„Alt!“ svarede Kærligheden og saa ham fast ind i Øjnene.

Saa fortalte Bertel hende om sin syge Herre og Ven og om Blomsten, han skulde finde blandt disse tusinder, som alle var ens.

„De er slet ikke ens!“ sagde Kærligheden mildt, tog ham blidt ved Haanden og ledte ham frem gennem Engen.

Og da hun tog hans Haand, da var det som Væbnerens Øjnere klarede; han saa sig om, ikke to Blomster var ens, hverken i Farve, Form eller Stør-

relse; en funkledede som Vin, en lyste som rødt Blod, der randt, atter andre luede som fortærende Ild.

Men midt imellem dem alle stod en, højere, større og skønnere end nogen af de andre. Den brændte ikke som Sol eller Ild, ej heller havde den Vinens funkledende Glød, men den lyste mildt som et Menneskeblik, varmt og straalende; Bertel saa deri en Afglans af den unge Kvindes Øjne, hun, som fulgte ham Haand i Haand.

Han greb om Blomsten og vendte sig spørgende mod Kvinden.

„Bryd den kun!“ sagde hun, „dette er min Blomst, for hver der brydes voxer der to nye frem, undertiden flere. Lev vel, din Ven er frelst, naar han faar Blomsten!“

Væbneren brød den og gemte den ved sit Bryst, han glemte at sige Tak til den unge Kvinde; han foer igennem Engen, kastede sig paa sin Hest og fløj hjemad over Klipper og Fjælde, nu gik det af sig selv: Hesten fløj, som havde den Vinger.

Gennem de sorte Skove, over de øde Marker, kun fremad, kun hjemad med Frelsen til sin Ven.

Da han kom til den lange Allé, der førte op til Gaarden, saa han langt borte Junker Kay sidde paa Bænken foran i Haven, da kunde Hesten ikke bære

ham hurtigt nok, han sprang af og stormede ned gennem den lange Allé. —

Men paa Slottet havde den unge Junker, siden Bertels Bortrejse, gaaet om og sørget og grædt, han havde grædt om Dagen og grædt om Natten, ensom var han vandret om, mere fortvivlet og modløs end nogensinde. Nu sad han paa Bænken foran Slottet, da hørte han rappe Hovslag helt ude ved Indkørslen til den lange Allé.

En jublende Tanke foer gennem hans Hoved — om det nu var Bertel!

I det samme holdt Hovslagene pludselig op, og Junkeren sank skuffet tilbage paa Bænken og brast i Graad. Og saa voldsom var Graaden og saa stærkt og heftigt kom den over ham, at den syge Hinde for Øjnene brast i det Nu, hvor Bertel kom stormende frem gennem Alleen med den røde Blomst højt løftet i Haanden.

Da ser han den blinde Junker pludselig fare op, han skygger med Haanden og Bertel studser, thi Solen har jo aldrig kunnet skære i hans blinde Øjne; han løfter Blomsten højere og højere, nu er han tæt ved ham, Junker Kays Øjne lyser, de straalere, de ser!

„Bertel!“ raabte han og kastede sig i Væbnerens Arme.

Mormors Stambog.

Vibeke var lykkelig! Vibeke kunde rigtignok sagtens! Det syntes ogsaa alle hendes Sødskende, — tænk blot, kun skulde otte Dage, otte dejlige, lange Sommerdage, over og være hos Mormor, hos søde, gamle Mormor med de milde, blaa Øjne, der bare kunde smile, og aldrig se ondt, og med de fine, hvide, rystende Hænder, der kun kunde klappe og stryge saa blødt, som ingen anden i Verden.

Aa, saa dejligt, som der var hos Mormor! Hendes Hus laa saaledes midt mellem Engen og Skoven, at det vendte de fire Vinduer paa den ene Side ud mod den blomstrende, solbeskinnede Eng, og de fire paa den anden Side mod den dybe, mørke, takkefulde Skov. Men Mormor sad altid i det ene Vindu mod Engen, og lod Solen skinne paa sit gamle, milde Ansigt; Vibeke kunde se hendes hvide Kappestrimler og de

lilla Hagebaand lyse langt borte fra, naar hun kom hoppende over Engen.

Der var en Have foran Huset — aa, bestemt den dejligste Have i hele Danmark, for saa mange Blomster havde Vibeke endnu aldrig set noget Sted. — Der var en hel lille Allé af Stokroser, der førte op til Huset, og de stod og gjorde stram Honnør ligesom to Rækker røde Lakajer, og saa selve Haven bagved — nej! hvor det myldrede! Høje lilla Ridder-sporer, der var et helt Hoved højere end lille Vibeke, Krusemynter, der duftede saa stærkt, at man maatte nyse, blot man rørte ved Bladene, og hele Buske fulde af lyse- og mørkerøde struttende Pæoner, der brystede sig og pustede sig op ligesom kalkunske Haner, og bredte sig, saa de andre Blomster knapt kunde faa Plads. Langs hele Husets hvide Facade stod en lang Række af de dejligste mørkegrønne Bregner, saa høje og dybe, at man blev ganske svimmel af at kigge ned i dem.

Og saa var der gule Morgenfruer, der promenerede omkring mellem alle de andre i straalende lyse Sommertoiletter, og hvide Snerler, der lyste og skinnede i Solen, og lignede smaa zirlige Prinsesser i nystrøgne hvide Kjoler. Og midt i al denne Herlighed var der en Gyngé ophængt mellem to Kirsebærtræer — og hver Gang Gyngen gik tilbage kunde

Vibeke lige akkurat naa at rive en Haandfuld af de blodrøde Moreller med sig.

Og Skoven bagved Huset! Ja, den var saa stor og vildsom, at Vibekes ældste Bror, Jens, der baade var konfirmeret og havde Uhr, selv var faret vild engang derinde! Naar man gik ud af Køkkendøren paa Mormors Hus saa var man i Skoven, inde i et lille, ungt Krat, hvor de glade, muntre Solstraaler hele Dagen legede Tagfat mellem Træerne, indtil om Aftenen Vorherre kaldte dem op til sig, for at de kunde hvile ud til næste Dag. Men længere inde, der var Skoven saa dyb og saa tæt, at ikke den mindste Solstraale kunde trænge derind, om den end gjorde sig aldrig saa lille. Og helt langt borte var der en blaa Stribe, som lyste mellem Træerne i Skovens Udkant — og det var Østersøen, vidste Vibeke. Og sommetider, naar Skovfogden havde Ærende derned efter Fisk, saa fik hun Lov at følge med og bade sammen med den lille Marie nede fra Skovfogedhuset, tænk blot, bade i den store, dejlige, blaa Østersø!

Alt dette sad Vibeke og tænkte paa, mens hun kørte ud til Mormors Hus paa Skovfogdens Vogn. Han havde netop havt Bud til Stationen, og saa havde han lovet Mormor at tage hendes lille Datterdatter med, for gamle Mormor havde ikke Raad til at holde Vogn mere, som i Morfars Tid, da

de boede oppe paa Herregaarden; Vibeke vidste ikke rigtig Besked, men hun vidste nok, at Mormor havde mistet mange Penge — men hvad gjorde det! Der var jo saa usigeligt dejligt i det lille hvide Hus med de hyggelige Stuer, der duftede af Lavendler og Potpourri, og der var saa fuldt af Snurrepiberier, at man godt kunde gaa et helt Aar og se paa det altsammen, uden at blive træt.

Og saa Bordet, der altid stod dækket i Havestuen, med Dørene aabne ud til det dejlige Blomsterrige; den søde nymalkede Mælk, der var ganske lunken endnu, og de store friske Sigtebrød, som den gamle, hyggelige Stine bagte ude i Mormors lille, skinnende Køkken! Om det saa var Æggene og Smørret, saa var Vibeke ganske vis paa, at de smagte helt anderledes end hjemme i København. — Og dér var Huset, og dér stod Mormor paa Stentrappen med Stokken i sin hvide Haand, og med de blaa Øjne, der lyste i Solen.

„Søde Mormor!“ Vibeke knugede Armene om den gamle Kones Hals, saa de rystende Hænder maatte til at pille Kappestrimlerne ud og glatte paa de lilla Hagebaand efter Omfavnelsen; — og saa var Vibeke da hos Mormor igen. — Og Bordet stod dækket i den lyse Havestue, men hendes lille Mund havde næsten ikke Tid til at spise, bare for at for-

tælle og svare paa alle Mormors Spørgsmaal om Far og Mor og dem allesammen. Og hvert Øjeblik maatte hun ned af Stolen, og hen og se paa den gamle Kineser, der kunde nikke et helt Kvarter, blot man rørte ved den, og kigge ind i Uhret, for at se om den gamle Gøg endnu sad derinde, eller hun maatte hen og stikke sin lille Næse ned i den dejlige Potpourrikrukke, der stod paa Konsolen i Hjørnet. Vibeke kendte alle disse Ting udenad, de havde staaet paa de samme Pladser lige saa langt tilbage hun kunde huske, fra den første Gang, hun kom her, men det var nyt for hende hver Gang. Ingen havde det som Mormor!

Og Dagene gled som Minutter, Vibeke fløj som en Sommerfugl fra Blomst til Blomst ude i Engen, og smuttede som en Solstraale mellem de tavse Træer inde i den mørke Skov. Men ved Solnedgangstid mødtes hun og Mormor altid i den aabne Havestuedør, thi saa var Æventyrets Stund inde; og mens Solen sank og Maanen steg, fortalte Mormor de dejligste Historier, som lille Vibeke nogensinde havde hørt, og aldrig de samme, bestandig ny.

„Der var engang“

„Aa, Mormor — hvorfor var der altid — hvorfor er der ikke mere — hvorfor sker der aldrig noget nu —“ „Der sker meget, lille Vibeke!“ sagde Mormor,

„for dem, der faar Lov at se det,“ — og saa fortalte hun, og Barnet lyttede, og Køkkendøren blev sagte skubbet i Klem, og gamle Stines Skikkelse kom til Syne med en Tallerken og et Viskestykke i Haanden, for naar gamle Frue fortalte, saa var det nok værdt at høre efter. — Og de fældede Drager, de frelste Prinsesser og de erobrede Kongeriger, baade hele og halve, altsammen, som var det bare Legeværk for dem; der var saa dødsstille derinde, om det saa var det gamle Bornholmeruhr henne i Hjørnet, saa holdt det Vejret saa længe som muligt mellem hvert Tik — Tak! — for at høre rigtig efter.

Aa, hvor de Dage og Aftener gled, — altfor hurtigt, — ingen Dage var saa korte, som dem man tilbragte hos Mormor, syntes Vibeke altid; — og saa en Aften var der kun tre Dage tilbage, og da Vibeke vaagnede næste Morgen skylregnede det. Hun var ganske utrøstelig; men gamle Mormor vidste Raad. „Saa fortæller vi hele Dagen!“ sagde hun. Og saa fik Vibeke Lov til at hente hver Ting i den lille Dagligstue, og bringe det til Mormor, og den gamle Kone fortalte en Historie om det altsammen; baade om Kineseren, om Gøgen i Uhret, der var langt ude i Familie med den inde i Skoven, og om alle de smaa zirlige Ting i hendes Syæske, ligefra Saxen og ned til det lille, nydelige Guldfingerbøl.

Men midt i det hele fik Vibeke Øje paa en tyk gammel Bog i brunt Læderbind med falmet Guldsnit paa Bladene, og med store gammeldags Sølvspænder; den laa ovenpaa den gamle Dragkiste i Krogen.

„Aa, Mormor, en Billedbog!“ raabte Barnet og sprang hen og hentede Bogen til den Gamle.

„Nej, Barn! det er min Stambog!“ sagde Mormor og tog varsomt mod Bogen. Og saa aabnede hun med rystende Hænder Sølvspændet og lukkede den op for den lilles forbavsede Øjne. Det kan nok være, her var noget at se! Vibeke havde nok set Stambøger hos sine Søstre og Veninder, men de var saa kedelige, der stod kun nogle faa Vers i hver, og saa var det næsten altid de samme i dem alle; nej, denne — det var rigtignok noget ganske andet!

Der var de snurrigste Tegninger og hele smaa Malerier; Hjerter i Flamme med Forglemmigejkranse om, Haarlokke, baade gule og sorte med kulørte Silkebaand i og med Navne og Aarstal ved, Kavalere og Damer med Fiskebensskørter, Engle med store Vinger og tykke Kinder, tørrede Blomster og døde Sommerfugle. Hele Bogen duftede saa ubeskrivelig gammeldags og fristende af Fugtighed, visne Roser og Potpourri, og saa var der saa mange Vers, skrevne med de eleganteste, zirligste spidse Bogstaver, helt anderledes end Folk skriver nuomstunder,

og det første Bogstav i hvert Vers var enten koloreret eller forgyldt, og tre Gange saa stort som alle de andre.

„Nej, hvor smukt, Mormor!“ raabte Vibeke med eet. Den gamle saa ned paa Bladet. Det var en lille Æblekvist med tre knapt udsprungne Blomster, der var stukket ind gennem Bogens Blad, uden om den var der slynget en Violinstræng, og et falmet lyserødt Silkebaand var bundet om det hele og endte i en nydelig lille Sløjfe. Nedenunder stod kun de to smaa Ord: „Husker Du? —“ „Hvor kan det være, at Blomsten ikke er falmet som de andre i Bogen?“ spurgte Barnet. „Jeg tænker, Vorherre har ikke nænnet det, lille Vibeke!“ svarede den gamle Kone.

Vibeke stirrede og stirrede. Hvor var det dog nydeligt og fint! Men Mormor tog Brillerne af og tørrede sine Øjne, og skyndte sig at blade videre, og saa nænnede Vibeke ikke at spørge hende om Æbleblomstens Historie. Der var desuden ogsaa nok at se paa, allerede paa det næste Blad. Hejsa! hvor de dansede! Kavalerer i Fløjlsbenklæder og Spændesko, og nydelige unge Damer i hvide Kjoler og flagrende Livbaand, — de traadte en Sommerdans under en gammel Lind midt i en stor Græsplæne; det var malet med de fineste Vandfarver; de var noget blegede, men just det klædte Billedet, der

stod saa zart og let som en Drøm. Og videre bladede Mormor. Der var blaa Søer med smaa Baade, som der altid sad to i, der var Marker og smaa Bønderhuse, hvor det altid røg op af Skorstenen, „for de koge Kaffe!“ forklarede Mormor. Dér stod en lille Amor med et Hjerte, der var gaaet i to Stykker, lige midt over, han stod med en Del i hver Haand og saa saa ulykkelig ud, at lille Vibeke maatte le højt. Og Blad for Blad vendte Mormor, og om det altsammen fortalte hun en Historie, undtagen om Æbleblomsten og Violinstrængen, og det var dog det, Vibeke syntes allerbedst om.

Da hun kom i Seng den Aften, laa hun og stirrede hen paa Dragkisten, hvor Stambogen laa; Maanen stod uden for Ruden og lyste lige hen paa Sølvspændet, saa det næsten gjorde ondt i Øjnene. Vibeke gned dem; — aa, hvor hun var træt! hun strakte sig, og saa stirrede hun igen hen paa den mærkelige Bog.

Men hvad var det? Med et lille Knald sprang Spænderne op, og Bogen aabnede sig ganske langsomt. Aa, der var jo Æbleblomsten! men se dog, den rejste sig, den voxede, den blev større og større; — det var jo et helt Træ, fuldt af de dejligste lyserøde Frugtblomster, som nogen Vaarsol har skinnet paa. Og Mormors Gulvtæppe —, nej

se! det rørte sig, det raslede og puslede — hvert Straa og hver lille Blomst rejste sig og strakte sig som efter en lang Søvn, Vibeke kunde slet ikke forstaa, at hun ikke før havde set, at de var levende. Og midt i denne Blomsterbund stod Træet og strakte sine vaarfriske Blomstergrene til alle Sider. Og under Grenene stod en grønmalet Bænk, dér sad en ung Pige i en kortlivet hvid Kjole med ganske smaa Pufærmer og et smalt, rødt Livbaand lige under Brystet. Hun havde gyldne Krøller, der var fæstede med et lille lyserødt Silkebaand oppe paa Hovedet, men paa hver af de smaa æblerøde Kinder, lige foran Øret, listede en lille lys Lok sig frem, ligesom en gylden Solstraale paa et Rosenblad. Ved Siden af Bænken, hvor hun sad, stod en ung Kavalier i en zirlig sort Dragt, med Knæbenklæder og Kalvekrøs og et stort sort, krøllet Haar, og spillede paa en Violin.

Vibeke kendte begge de to Ansigter, hun kunde tydeligt huske, at hun havde set dem før; — aa, nu vidste hun det, — det var jo de to Ungdoms-portrætter af Mormor og Morfaer, som hængte over Klaveret hjemme. Pludselig lagde den unge Mand Violinen fra sig, satte sig paa Bænken og greb den unge Piges Hænder og spurgte hende om noget; Vibeke kunde tydeligt se, at hans Øjne saa saa



spørgende ud. Og Svaret maa vist have været, som han vilde have det, for med eet foer han op, greb den unge Pige om Livet og snurrede hende rundt, saa løftede han hende op til sig, og kyssede begge de smaa Haarlokker, der hang og viftede om hendes Kinder.

Saa greb han igen sin Violin og gav sig til at spille, — aa, som om han vilde, at Vorherre oppe i Himlen skulde høre det; og dog saa han kun paa hende, mens hans Bue foer hen over Strængene, — nej, hvor han spillede, han blev ganske rød og varm i Kinderne; med eet gav det et Smeld, den allertyndeste og fineste Stræng paa Violinen sprang, den fløj op i Frugttræet og rev den nydeligste lille Blomsterkvist af. Det gav et Sæt i Violinspilleren, men den unge Pige lo og løb ind i Huset og hentede sin Stambog — den havde brunt Læderbind og Sølvspænder — hun aabnede den, og saa stak den unge Mand Blomsterkvisten gennem et af Bogens Blade, den sprangne Violinstræng slyngede han uden om, den var jo sprungen af Glæde og skulde gemmes; og den unge Pige løste det lyserøde Silkebaand af sit Haar og bandt det om Blomsten og Strængen. Og saa skrev han med en lille Guldblyant to Ord nedenunder.

Hvad var det for to Ord? Vibeke grundede og

grundede; hun syntes, hun skulde have hørt dem eller set dem etsteds, men hvor? Da hun saa op, var de begge forsvundne, og Æbletræet havde mistet alle sine Blomster — aa, men det var jo en Lind, nu saa hun det først; den viftede saa sagte i Aftenvinden, og rundt omkring paa den grønne Græsplæne dansede Herrer og Damer fra gammel Tid. Hvor i Alverden var de dog kommen fra? Aa, nu opdagede hun det, nej, hvor morsomt! De mylrede ned fra Stambogen derhenne paa Mormors Dragkiste, just nu var en ung Dame i en brusende Silkekjole i Færd med varligt og forsigtigt at entre ned fra Laaget, en Kavalier stod allerede nede og rakte hende Haanden. Der kom en endnu, flere, og alle dansede de paa den fløjelsgrønne Plæne; Sommerfuglene flagrede om deres Hoveder, og Bierne summede om deres Haar, smaa nydelige Dansesko under lyse Kjoleflige fløj mellem Løvet, og en fjærn, fin Musik naaede Vibekes Øren. Hun strakte Hals og rejste sig op i Sengen for rigtig at se, da kom en ung, nydelig Kavalier hen til hende, bukkede og bød hende op til en Dans.

„Men jeg er jo i Natkjole,“ lo hun, men da hun skulde se til, sad hun paa en Havebænk mellem alle de andre i en nydelig blomstret Musselinskjole og smaa lakerede Dansesko. Aa, hvor hun dansede!

De holdt allesammen op, bare for at se paa hende, men saa blev hun flov og sprang over Græs-plænen hen mod en lille Sø, som hun saa blinke paa den anden Side. Der laa en lille hvidmalet Baad med røde Kanter og vuggede mod Bredden, hun løste den og sprang ud. Bølgerne skvulpede og sang mod Baadens Sider, de gled saa langsomt og vuggende afsted, Vibeke kunde mærke den svale Søbrise paa sine varme Kinder. Der gled mange andre Baade forbi hende, de sad to i dem alle. „Ro — ro — altid ro! — To — to — altid to!“ sang de i Takt til Aareslagene. Inde paa Bredden gled de dejligste Marker og Enge forbi hendes Blik, brune og brogede Køer laa og tyggede Drøv og smaa bløde, hvide Lam græssede, der var lave Bønderhuse med Straatag, hvor det røg op af Skorstenen, de kogte jo Kaffe, havde Mormor sagt. Tilsidst gled Baaden ind mod Stranden, der stod en lille Dreng i Sandet; han havde Vinger paa Skuldrene og saa holdt han et delt Hjerte i Haanden, det var det dejligste Kagehjerte med et Glansbillede i Midten og hvide Sukkerbogstaver. „Højre eller venstre,“ raabte han og lo over hele Ansigtet, mens han hurtigt gemte begge Hænder paa Ryggen. „Højre!“ raabte Vibeke, der strax havde set, hvilket Stykke, der var det største, og saa lagde hun sig paa Knæ

i Baaden og strakte Haanden ud efter det. Men i det samme kæntrede Baaden og lagde sig om paa den ene Side, saa hun slog begge Hænder ned i Vandet. Hun skreg højt og vaagnede. Hendes Hænder var pjaskvaade, Vandet dryppede fra alle Fingrene, hun havde slaet dem lige ned i Vandkanden, der stod paa det lille Vaskebord ved Siden af hendes Seng. Hun rejste sig, gned Øjnene og saa sig omkring.

Stambogen laa roligt paa sin Plads derhenne i Hjørnet, Maanen skinnede som før paa Sølvspænderne, men de var ikke lukkede; nej, naturligvis, Vibeke vidste nok hvorfor! Det var der ikke blevet Tid til, da alle Balgæsterne havde skyndt sig at smutte ind i Bogen. Hun hoppede ud af sin lille Seng og listede sig hen til Dragkisten og aabnede Stambogen. Jo, alt var paa sin Plads, men hun syntes bestemt, at Kavalererne og Damerne under Linden saa saa trætte og anstrengte ud, og at Dansen gik saa adstadigt, ganske anderledes havde de rigtignok svunget sig før, da hun saa dem. Hun vendte Bladene, til hun kom til den lille Æblekvist. „Husker Du?“ stod der jo nedenunder. Om hun huskede! Jo, det gjorde hun rigtignok, og det saa godt, at hun aldrig kunde glemme det mere. Men aldrig skulde

nogen i Verden faa at vide, hvad der var hændt hende denne Nat.

Ved det første Morgengry stod hun op, klædte sig paa og gik strak ned i den duftende, morgenfriske Have. Der gik Mormor allerede med en stor Solhat paa, med Bindebaand under Hagen, hun havde en lille zirlig Kurv paa Armen, hvori hun lagde alle de afblomstrede Roser, som hun plukkede af for at bruge til Potpourri. Vibeke fløj hende om Halsen, og da hun havde kysset hende til Godmorgen, bad hun med sagte indsmigrende Stemme:

„Søde Mormor — engang om mange Aar, naar Du er død, og jeg er bleven en stor, voxen Pige, maa jeg saa faa din Stambog? For der er ingen i Verden, der vil passe saa godt paa den, som jeg!“

„Det maa du, lille Vibeke!“ svarede den gamle Kone; „men hvorfor vil Du just saa gjerne have den?“

„Jo, for jeg holder saa meget af den,“ svarede den lille og blev ganske rød i Kinderne.

Vibeke haabede saa sikkert næste Nat at opleve noget igen af alt det mærkelige, der var hændet hende sidste Nat, men hun sov som en Sten og da hun vaagnede om Morgenens kunde hun ikke huske en Smule af, hvad hun havde drømt.

Og næste Dag slog Afrejsens Time; Vibeke sad

paa Skovfogdens Vogn med en nydelig Buket i Haanden, som Mormor selv havde bundet; og Mormor stod paa Stentrappen og viftede med sit lille fine Lommetørklæde.

„Og hils nu alle, lille Vibeke, og tak Mor fordi jeg maatte laane Dig — og glem ikke gamle Mormor!“

„Nej aldrig!“ raabte Vibeke, og kastede Kys paa Kys med sine Fingre ned til den lille spinkle Skikkelse paa Trappen.

Og saa rullede Vognen bort, men Mormor gik ind i sin Stue, der vendte ud til den solvarme duggede Blomstereng, aabnede Vinduet og lod Solen tørre Taarerne bort fra de gamle Kinder.

Næste Dag kom der et Brev fra Vibeke i en lille rosenrød Konvolut, hun var rigtignok først nylig begyndt at gaa i Skole, og Skrivning var ikke hendes stærke Side, men Mor havde holdt om hendes Haand, og ført Pennen. Brevet var heller ikke ret langt; der stod kun nogle faa Ord, men nogle Ord, som alle Børn, der har saadan en sød, venlig gammel Mormor ofte skulde huske at sige til hende, — der stod med store barnlige Bogstaver, lidt kejtete og ubehjælpomme, men ærlige og velmente:

„Tak for alt! min egen velsignede Mormor!“

Slottet, der dansede.

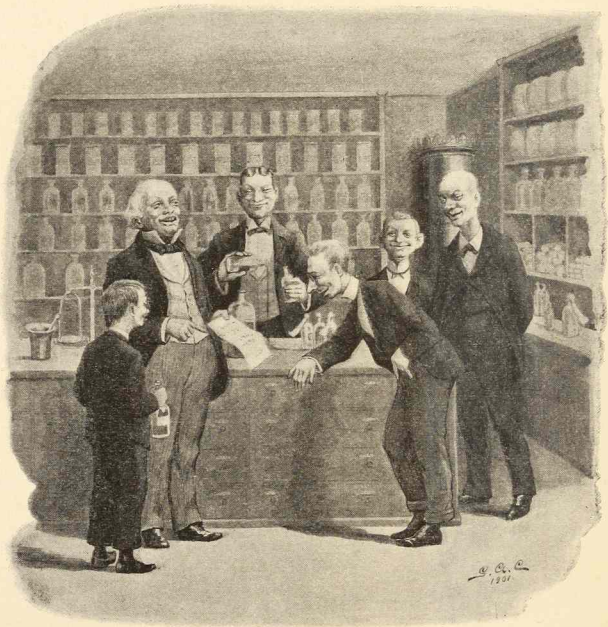
Der var en Gang en ganske ung Prins, som en skøn Dag pludselig gik hen og blev Konge, fordi hans Far døde paa en Rejse langt borte i Udlandet. Se, det var Folket nu slet ikke forberedt paa, men hvad der var meget værre, det var, at Prinsen heller ikke var det, og han havde ikke det mindste Begreb om, ej heller Lyst til at styre et Rige. Han kunde ikke engang styre sig selv, langt mindre et helt Folk; han havde lige fra ganske lille været saa umaadelig forkælet og var blevet føjet i alle Luner og Lyster, og, nu han var bleven Konge, var der slet ingen Ende paa alle de urimelige Ting, han kunde finde paa.

For det var det eneste ved Kongeværdigheden, som smagte den unge Fyrste: at han nu havde Lov til at gøre alt i Verden, hvad han vilde, og han

gjorde det ogsaa, bare for at vise, at han havde Lov til det.

Sommetider fandt han paa, at han ikke vilde staa op om Morgen, saa blev han liggende og sagde, at han havde Mavepine, og saa gik der strax Bud til Doktoren, og han kom farende og trykkede Kongen paa Maven og følte hans Puls, og saa paa Tungen, og saa sagde han, at det var meget, umaadeligt mærkeligt, for saa vidt han kunde skønne, fejlede virkelig hans kongelige Majestæt slet ingen Ting; men saa blev den unge Majestæt vred og raabte: „Er han gal! Han kan vel tænke, at naar jeg siger, jeg er syg, saa er jeg syg.“ Og saa bukkede Lægen og sagde: „Bevares!“ og skrev en lang Recept.

Men naar de saa Recepten paa Hofapotheket, saa lo de, for der stod skrevet paa Latin: „Een Draabe Blommesaft, 2 Draaber Ribssaft, 3 Draaber sur Stikkelsbærsaft, Resten Vand.“ Men, se det kunde Kongen nu ikke læse, og endnu mindre smage, og saa snart han havde faaet Medicinen, saa sagde han, at han kunde strax mærke, at han havde det meget bedre, og naar han nu fik sine Livretter til Middag: Gaasesteg med Rødkaal og Pandekager og Æbleskiver til Dessert, saa troede han næsten nok, at han blev helt rask, og maaske kunde staa lidt op hen ad Aften.



Undertiden fandt han paa, at han vilde have Tykmælk midt om Vinteren, og naar saa hans Kammerherre allerunderdanigst svarede, at det kunde ikke skaffes tilveje, saa spærrede han Øjnene og spurgte: „Hvorfor?“ Naar de saa sagde, at det var fordi de manglede Varme, saa svarede Kongen, at de kunde jo fyre i alle Slottets Kakkelovne, der var da Bøgebrænde nok i Kælderen, og en Gang i den allerhedeste Sommertid forlangte han, at de skulde lave en Snemand, een med en Pibe i Munden og store, sorte Kuløjne, der skulde staa udenfor Vinduet og glo ind til ham, og da de saa sagde: „Deres Majestæt, det er umuligt!“ saa sagde han, at det var bare, fordi de ikke vilde og var ondskabsfulde, og at de ikke havde den behørig Respekt for deres Konge. Hele Indkørslen til Slottet lod han beplante med Kejserkroner og Kongelys, for at man kunde se, hvem her boede; han gik med Guldkrone paa til Hverdag, og brugte det fine Rigsæble til Croquetkugle, og det var nu godt, at den gamle Konge ikke kunde set det, for det vilde have ærgret ham meget.

Lige fra Barn havde Prinsen været saa underlig sær og gnaven, og da der aldrig var bleven rettet paa ham, men kun let ad ham, saa var han bleven ved at være, som han var, og hvis de troede, at det skulde forandres nu, han var bleven Konge, saa tog

de meget fejl, det fik de snart at se. Naar Ministrene kom for at samtale med ham om Landets vigtigste Sager, saa stak Kongen begge Hænderne i Buxelommerne og sagde: „Det maa I virkelig selv om, hvad har jeg Jer til?“ Sørg blot for, at Maden er paa Bordet Kl. 5 præcis, for saa kommer jeg!“

Og saa slentrede han ned i Slotsparken, eller han gik ned til Søen og løste sin Baad og laa der og drev om paa Vandet den hele Dag.

Men naar de kom og begyndte at tale til ham om Nødvendigheden af Hoffester og Baller og lignende Selskabelighed, saa foer han op som stukken af en Brems. „Naa, saa det tror I! Jeg skulde gøre mit Slot til en Gøglerhal og en Dansebod! Nej! I kan tro nej, kan I! Saa skulde formodentlig alle Jeres pudrede Fruer og skabagtige Frøkner her op og gaa og pludre og snadre som en hel Hønsegaard! Danse! Ja, det kunde I lide! Bal! Nej, aldrig i Evighed! Før skal selve mit ærværdige gamle Slot træde en Dans, før I ser mig danse!“

Det var sjældent at Kongen brugte saa mange Ord, men naar det Æmne kom paa Bane, saa blev han vred, og det, saa det forslog.

Men trods den unge Konges Egensind og Tværhed holdt baade Folket og Ministrene meget af ham, for han var saa hjærtensgod, at han gav alt bort,

naar nogen kom til ham og bad ham om noget, og undertiden, naar han kom hjem fra en Spadseretur, manglede han baade Handsker og Stok, saa havde han givet Handskerne til en lille Dreng, som frøs om Fingrene, og Stokken til en gammel Mand, han havde mødt, som havde daarligt Ben. „Han trængte den mere end jeg!“ sagde Kongen, og saa var den Sag glemt. Og naar det virkelig en Gang imellem kneb for Ministrene med en eller anden Sag, som de forgæves lagde deres Hoveder i Blød for at finde Rede i, saa kunde Kongen godt, naar de trængte rigtig ind paa ham, give dem fortrinlige Raad eller Vink, for han havde egentlig en udmærket Forstand, men han gad bare ikke bruge den til Hverdag, for det syntes han var altfor besværligt.

Saa en Dag, da der var gaaet et Par Aar, forelagde Ministrene ham, at det var ganske nødvendigt for Land og Folk, at han fæstede sig en Hustru og gav Riget en Dronning.

„Ja saa!“ svarede Kongen, „ja, saa skaf mig een da, jeg er lige glad, jeg kan vel ikke ryste Dronninger ud af Ærmet?“

Saa talte Ministrene igen om, hvilken Betydning det vilde have for Folket o. s. v., men saa blev Kongen vred og raabte: „Men i Himlens Navn, saa skaf mig da een. Tror I, jeg har hende i Lommen?“

og saa vendte han begge Buxelommerne ud til Siderne, for at de kunde se, at de var ganske tomme.

Saa spurgte Ministrene ham, hvem Hans Majestæt havde Lyst til at ægte, men Hans Majestæt svarede, at det var ham knusende ligegyldigt, det maatte de selv om, alle Prinsesser var jo ens, den ene var ikke et Haar bedre end den anden. Og saa drev han af.

Der stod nu Ministrene og vidste hverken ud eller ind; men saa var der en Dame ved Hoffet, som havde en Kusine, der havde en Søster, der var Hofdame hos en Dronning i et Land, der laa flere hundrede Mil vest paa, og den Konge og Dronning de var saa fattige paa alt, undtagen paa en eneste Ting, og det var Døtre, for dem havde de tolv af fra 18 Aar og nedefter, den ene kønnere og gladere end den anden. Men den ældste var den allerkønneste og allergladeste. Saa blev de enige om, at det vilde passe udmærket for deres sære, egen-sindige Konge at faa saadan en glad ung Prinsesse, der kunde le og synge ham i godt Humør, og saa forespurgte de hos Monarken, om de skulde drage ud og fri til Prinsessen for ham, men de vogtede sig vel for at sige, at hun var saa glad og munter, for saa vidste de, at Kongen vilde hverken eje eller have hende.

„I kan drage, hvor Pokker I vil,“ svarede Kongen, og det var nu ikke videre fint sagt af saadan en fyrstelig Person.

Saa begav Gesandterne sig strax paa Rejsen og naaede den fattige Konges Rige henimod Aftenen paa den tredie Dag. De bankede med Dørhammeren paa den store Slotsport, og en Lakaj i et lurvet, forslidt Liberi lukkede op og sagde, at Herskabet opholdt sig i Haven, og saa viste han Gesandterne Vej derind.

Kongen og Dronningen sad i et Jasminlysthus lige inden for Laagen og spiste Stikkelsbær af et stort Rabarberblad, der laa paa Bordet midt imellem dem, og de havde hver en Urtepotte i Skødet, som de spyttede Skallerne ud i, for at man ikke skulde glide og snuble over dem i Havegangen. Paa en stor Græsplæne foran Lysthuset legede de tolv Prinsesser „Munken gaar i Enge“; de havde allesammen to lange, gule Fletninger ned ad Ryggen og de nydeligste blaa Diademer af Kornblomster om Haaret, for Kongen havde ikke Raad til at give dem Guld-kroner, og Kornblomsterne stod desuden meget bedre til deres gyldne Haar.

Den allerkønneste og gladeste af Prinsesserne stod i Midten, hendes Fletninger var saa lange, at de laa helt hen ad Græsset som to gyldne, modne Rugax,

og saa havde hun de to allergladeste, solvarme Kornblomstøjne, ligesaa blaa, som Diademmet om hendes Hoved.

Gesandterne bøjede sig dybt for Kongen og Dronningen og fremførte deres Ærinde, og Kongen, der helt havde opgivet at faa sine Døtre gift, fordi de var saa fattige, foer op af Glæde, saa alle Stikkelsbærskallerne alligevel kom til at ligge i Havegangen, og saa kaldte han paa sin Datter, saa det rungede gennem Haven. Prinsesse Gunhild brød strax gennem Kredsen og kom hen og nejede for de fine, fremmede Gesandter, og da hun hørte deres Ærinde, og at hun skulde være Dronning i et stort og rigt Land, saa klappede hun i Hænderne af Glæde, og bad dem hilse deres Konge og sige saa mange Tak, hun skulde nok komme og gifte sig med ham, saa snart hun havde faaet sit Udstyr i Orden.

Og saa blev Gesandterne trakterede med Stikkelsbærrød med Fløde, og Dronningen puffede i Smug til dem og spurgte, hvorledes den unge Konge var; og saa svarede Gesandterne begge to, at han var saa hjærtensgod og saa var Dronningen tilfreds. Men saa puffede de to Sendebud indbyrdes til hinanden, og den ene hviskede: „Se, han er jo ogsaa nok lidt gnaven, men det er det vel bedst at tie stille med?“ Og saa hviskede den anden: „Ja, det

er det vist bedst at tie stille med.“ Og saa tav de stille med det.

Og saa rejste Gesandterne, og Dronningen lovede dem, at om otte Dage skulde Prinsessen være parat, hun skulde nok hjælpe hende at sy Navn paa Viskestykkerne.

Dagen før hendes Ankomst forespurgte Ceremonimesteren hos Kongen, om han ikke skulde lade Slottets Trapper og Gange festligt dekorere med Blomster og Planter, og om han ikke skulde lægge hans kostbare Galladragt frem til den unge Prinsesses Modtagelse, men Kongen svarede, at hvis Prinsessen ikke var tilfreds med hans Slot og ham selv, som de var, saa kunde hun rejse tilbage, hvor hun kom fra, for hans Skyld ingen Allarm. Saa om Eftermiddagen, da Prinsessen skulde ankomme, meldte den allerøverste Kammerherre Hans Majestæt, at det nu var paa Tiden at tage afsted for at modtage Hendes kongelige Højhed, men Kongen svarede, at hvem der havde Lyst kunde jo tage paa Stationen for at tage imod hende, han havde det nu ikke, og derfor blev han hjemme. Kammerherren bukkede, der var intet ved det at gøre.

Da Prinsessen nu let og glad hoppede ud af Kupeen, saa hun en hel Del fornemme Herrer, der stod paa Perronen for at tage mod hende; den ene,

der stod i Midten, saa saa køn og glad ud, at hun troede, det var Kongen, og saa hoppede hun lige i Armene paa ham og kyssede ham. Den unge Kammerherre blev ganske forvirret, og skyndte sig at trække sig tilbage, og Prinsessen blev meget flov, da hun fik at vide, at det slet ikke var hendes Brudgom, og saa fortalte de hende, at han havde maattet blive hjemme paa Grund af et pludseligt Ildebefindende, en meget ondartet Mavepine. Saa steg Prinsessen op i Vognen, der skulde føre hende til Slottet, og da den holdt foran Trappen, stod der igen en hel Forsamling for at tage imod hende.

Og saa hændte det netop igen, at der blandt dem var en ganske ung Hofmand, der saa saa køn og rar ud; og Prinsessen, der nu var ganske vis paa, at dette da maatte være hendes kongelige Fæstemand, løb ham smilende i Møde med to udstrakte Hænder og rakte sin lille Mund frem til Kys. Hofmanden blev saa rød i Kinderne som en moden Tomat, og saa vendte han Kinden til, for han kunde da ikke være saa uhøflig, slet ikke at tage imod hendes Kys; og saa maatte de igen sige hende, at Kongen slet ikke var tilstede, og at hans Tilstand vistnok maatte have forværret sig. Men nu skulde de strax gaa og søge ham op.

„Jeg vil med!“ sagde Prinsessen og greb en gammel

Kammerherre ved Armen. Og saa gik de rundt i Slottet for at søge efter Prinsessens Fæstemand. Og de søgte oppe, og de søgte nede, og de søgte ude, og de søgte inde; de gik fra den ene pragtfulde Sal til den anden, saa Prinsessen havde nær tabt baade Næse og Mund af Forbavselse, men Kongen fandt de ikke.

Men endelig traf de paa en Lakej, som forklarede at han lige for en halv Time siden havde serveret Tykmælk og Champagne for Hans Majestæt i det lille Lysthus oppe paa Højen, nede i den anden Ende af Haven.

Prinsessen saa paa Kammerherren, og Kammerherren saa paa Lakajen, men Lakajen saa lige ned i Gulvet, for Kammerherrens Blik var slet ikke venligt.

Kongen sad i god Ro og slubrede Tykmælk i sig af en Guldallerken, og havde for længe siden glemt baade Prinsessen og Bryllup og det hele, da han pludselig ser Indgangen til Lysthuset formørkes.

Han saa op fra Tallerkenen, og saa tabte han Skeen, saa Tykmælken sprøjtede ham om Ørene, og saa gav han sig til at stirre paa Prinsessen, som om han aldrig i sit Liv havde set Mennesker.

Og det havde han jo nok, men rigtignok aldrig noget blot halvt saa fint og nydeligt, som den unge Prinsesse, der stod der med Kornblomsterne i Haaret.

Han stirrede og stirrede, og hans Ansigt fik et saa fornøjet Udtryk, som det aldrig nogensinde havde haft.

„Er I Kongen?“ spurgte Prinsessen smilende og nejede for den unge Fyrste, „for nu har jeg snart kysset alle Eders Hofmænd?“

Kongen rynkede Panden, for ganske vist brød han sig ikke selv om at kysse Prinsessen, men han kunde dog heller ikke lide, at hans Hofmænd skulde have Lov til det. Men saa snart han saa paa hende, glattedes Rynkerne igen i hans Pande, han nikkede og han smilte, og saa nikkede han igen, men om det end skulde gælde hans Liv, var det ham ganske umuligt at finde paa noget at sige til sin unge Brud. Derfor var det heldigt, at Ceremonimesteren i det samme traadte ind i Lysthuset og meldte fra Overhofmesterinden, at Brylluppet først kunde finde Sted om fire Dage paa Grund af Forberedelserne paa Slottet, og at Prinsessen i den Tid kunde bo hos hende i den østre Fløj.

Den første Dag saa den unge Kongedatter kun sin Fæstemand ved Maaltiderne, for saa snart Taflet var sluttet, skyndte Kongen sig afsted ud i Parken for at slippe for at konversere sin Brud.

Men som han nu gik derude i sin gamle Have, og derfra gennem Laagen ud mellem de gule Marker,

saa maatte han hele Tiden gaa og tænke paa, hvor morsomt Prinsessen egentlig havde siddet dér og pludret og snakket og let ved Taflet, og saa denne friske Latter, hvordan var det nu den lød, der var noget, den mindede om, hvordan var det dog!

I det samme fløj en Lærke op fra Kornet og svang sig med en lang, klar, jublende Trille op mod den blaa Sommerhimmel. „Sådan var det!“ sagde Kongen og blev ganske glad.

Den næste Dag, da de havde spist, spurgte han Prinsessen, om hun ikke havde Lyst til at se den kongelige Have, men det var nu bare for at han kunde have hende lidt længere hos sig, og more sig over hendes barnlige Pludren og friske, klingende Latter.

Og Prinsessen trippede med ved Siden af sin Brudgom, og Kongen syntes, at hans Have, hans Enge og hans Søer var tifold saa skønne i Dag som ellers, nu da han saa paa dem sammen med den unge, glade Prinsesse, der nød til Henrykkelse alt, hvad hun saa.

Den tredje Dag spurgte Kongen hende, om hun nu ogsaa boede rigtig pænt derovre i den anden Fløj, og da Prinsessen spurgte, om han ikke havde Lyst til at gaa med og selv se, var han ikke sen til at følge.

Og hun viste ham alle sine Ting, som hun havde havt med hjemmefra, der var rigtignok ikke saa mange, men de var allesammen lige saa fine og nydelige, som hun selv, og hun viste ham Albumet med Billederne af alle sine smaa Søstre, og hun fortalte ham om dem allesammen, saa morsomt, at Kongen maatte vende sig om og holde Haanden for Ansigtet, for at hun ikke skulde se, at han lo, for det maatte hun ikke for alt i Verden.

Den fjerde Dag var han ganske ulykkelig, fordi Kammerjomfruerne brugte saa mange Timer om at pynte Bruden, og han maatte gaa alene omkring i Slottet og Haven, og han kedede sig saa forfærdeligt, at han slet ikke kunde forstaa, hvordan han havde holdt ud i saa mange Aar at være alene, han gad hverken se paa Blomsterne eller smage paa Frugterne, han gik bare og saa op til Prinsessens Vinduer, og saa saa han paa sit Uhr og sukkede, og ønskede alle Pyntekoner og Kammerjomfruer tusinde Mile udenfor sit Kongerige.

Endelig kom den unge Brud springende i sin hvide Silkedragt, men da var hun rigtignok ogsaa saa nydelig og saa blændende skøn, at Kongen fik ganske ondt i Øjnene af at se paa hende. Hun var saa let og saa hvid som et Snefug, og hendes klare, troskyldige Barneøjne saa saa gode og saa glade ud,

og hendes lille Jordbærmund saa smilende og saa sød, at Kongen fik helt Taarer i Øjnene.

„Aa, hvor jeg glæder mig til Festen i Aften!“ raabte hun og klappede i Hænderne. „I hvilken Sal skal vi danse?“

„Danse!“ raabte Kongen og foer op, som om der var bleven fyret en Pistol af lige under Næsen paa ham. „Danse! hvor i al Verden falder Du paa det! Aldrig i Evighed skal her danses paa mit Slot, at Du ved det, engang for alle!“ og saa fløj han ud af Stuen og lukkede Døren haardt i efter sig.

„Hvad gik der af Kongen?“ spurgte Prinsessen forundret. „Jeg synes, han blev vred.“

Og saa maatte jo Hoffets Herrer fortælle hende, at hendes kongelige Gemal var en Fjende af Løjer og Lystighed af enhver Art, men især dog af Dans, og at han endogsaa for ganske nyligt havde sagt, at før skulde han se sit gamle Slot danse, før nogen fik ham selv til at træde en Dans.

„Ja saa!“ sagde Prinsessen og saa ganske tankefuld ud. „Ja saa! har han sagt det!“ Og saa talte hun ikke mere om den Ting.

Saa om Eftermiddagen blev Kongen viet til den unge Prinsesse, og om Aftenen var der stor Fest i Slottets Have. Taflet var dækket midt paa den allerstørste Græsplæne, for det havde Prinsessen bedt

saa meget om, og Kongen havde lukket sig inde en hel Time for at tænke over, om det nu ogsaa kunde gaa an at sige ja til denne Bøn, men saa var han omsider kommen til Syne paa Dørtærskelen og havde sagt: „Lad gaa!“

Taflet var endt nu, og Hoffet morede sig med at spasere parvis om i Haven og beundre de pragtfulde Blomsteranlæg, der tog sig dobbelt prægtige ud i det straalende Lysskær, som udgik fra tusinde Fakler og Lamper, der vare ophængte og befæstede ved Træer og Søjler.

Da kom den unge Dronning hen til sin Gemal og bad ham om, han ogsaa vilde forunde hende en Spaseretur i Haven ved hans Side.

Det vilde Kongen hellere end gærne, hans Øjne lyste, da han saa paa sin Brud, der selv lignede en stor, sjælden og dejlig Blomst mellem alle de andre. Da de var kommen ned ad den første Havegang, drejede Dronningen pludselig af til venstre og førte sin Gemal hen til et hvidtjeldet, duftende Jasminlysthus, som hun holdt saa meget af, fordi det mindede hende om hendes Forældres Lysthus derhjemme.

Da de kom derind, studsede Kongen og saa paa sin Hustru, thi paa Bordet var der bredt en Dug og derpaa stod en Karaffel med Champagne og to Glas.

Og saa forklarede den unge Dronning, at hun saa

gærne vilde drikke et Bæger alene i Fortrolighed med sin Gemal, uden alle Hoffets nysgerrige Blikke saa derpaa.

Det syntes Kongen var baade kønt og rimeligt, og Dronningen skænkede og Kongen drak hende til.

Efter det første Glas skænkede hun atter, saa kom det tredje Glas og saa det fjerde.

„Nej stop!“ raabte Kongen, „nu drikker jeg ikke mer!“

„Ikke naar jeg skænker?“ spurgte Dronningen og saa med sit allersødeste Smil paa sin Gemal.

„Jo!“ raabte han begejstret og greb hendes Haand. „Jo vist! naar Du skænker!“ Og hver Gang skænkede hun ogsaa i sit eget Glas, men kun en ganske lille Smule, dog det lagde Kongen ikke Mærke til, han saa blot, at hun skænkede og drak, og saa tænkte han: Saalænge hun kan taale det, saa længe kan jeg vel ogsaa!“ og saa drak han videre.

Nu slog Klokken tolv deroppe i Taarnet, og Kongen rejste sig for at hæve Festen. Men hvad var det! Stole, Bord og Buske, ja hele Lysthuset med Dronningen og ham selv drejede sig rundt! Han greb fat i Dronningens Arm, han saa ikke det lille tilfredse Smil, der spillede om hendes Mund.

Han vaklede ud af Lysthuset, men udenfor gik det ham paa samme Maade, alt vaklede, alt dansede!

Hvert Træ, hver Busk, hver lille Gren og Kvist havde Balfeber, om det saa var Bladene, saa slog de Volter paa deres Stilke i Nattevinden.

Kongen stirrede og stirrede, da faldt hans Blik paa det gamle Slot. Himmel! hvad var det! Det vaklede, det rokkede, det bevægede sig kluntet fremad med kejtede, klodsede Dansetrin.

„Slottet danser!“ raabte han, og saa brast han i Latter, for noget saa naragtigt, rasende komisk havde han aldrig i sit Liv set.

Han lo, saa han maatte holde sig i begge Siderne.

„Holdt! Stop!“ raabte han, „det danser jo lige ud i Borggraven!“

I det samme lagde Dronningen begge sine Hænder paa hans Skuldre, og før han fik Tid til at besinde sig, tumlede de afsted i den lystigste Hopsa.

Da Hoffet saa Kongen og Dronningen danse, greb hver Herre sin Dame og dansede med, og da Musiken saa det, slog den pludselig over i en rivende Dansemelodi.

Og de lo, og de sang, og de svang sig derude i den maanelyse Have; de vækkede Fuglene op af deres Søvn, saa de begyndte at hoppe med paa Grenene, Lænkehunden dansede i sin Lænke og Duerne vaagnede og traadte en Pas de deux oppe paa Taget.

Men da Kongen hørte Dansemusiken og saa hele

sit Hof danse, saa blev han saa vred, at han blev ganske ædru; han slap Dronningen, saa hun tumlede baglæns om i en Stikkelsbærbusk, og saa raabte han:

„Er I gale! er I splittergale alle sammen. Vil I holde op, og det paa Minuten!“ og saa stampede han i Gruset, saa Smaastenene røg ham om Ørene.

Men den unge Dronning traadte hen til sin Gemal, og saa greb hun hans Haand og sagde:

„Nej, min kongelige Husbond, I har selv sagt, at før skulde I se Eders Slot danse, før I selv vilde træde en Dans, og det har I set, takket være Vinen, som jeg for denne ene Spøgs Skyld brugte som Middel. Men nu vil jeg ingen sure Miner se mere, aldrig, hører I? for ellers rejser jeg hjem igen til mit eget Kongerige lige paa Minuten!“

„Nej!“ raabte Kongen og greb Dronningens Haand. „Nej! det maa Du ikke? Aldrig i Evighed maa Du rejse fra mig mere — ikke om vi saa skal danse sammen gennem hele Livet!“

„Ja, det er jo netop det vi skal!“ sagde Dronningen og kyssede Kongen lige paa Munden.

Et Æventyr fra Mosen.

Der gled en Aa midt igjennem en solbeskinnet Eng en brændende hed Middagsstund. Engen luede som Guld af Kabbelejer og Smørblomster, men om Aaens Bredder stod et tindrende blaat Skær af Forglemmigejer og lyse Kjærminder.

Og Aaen sang og nynnede, Solen glødede og skar den i Ansigtet, saa den hele Tiden maatte ligge og blinke med alle sine lyseblaa Øjne, men den sang lige rislende, klukkende og sprudlende for det.

Paa den anden Side af Aaen saaes Bagsiden af en flimrende, hvidmalet Gaardlænge med et brunt Straatag og en Storkerede i Gavlen. Dér stod Storcken altid hele den udslagne Dag og spejlede sig i Aaen, snart paa det ene Ben, snart paa det andet, for at se hvad der klædte den bedst. Engang imellem klaprede den med store Vingeslag ned mod Aaen, for at snappe en Frø eller en slimet Padde, som

den netop havde faaet Øje paa oppe fra sit Stade, men kom altid lige tids nok til at se Tudsens plumpe i Vandet med et kluntet Bums. Og alle de smaa Bølger, der laa og drev om i Aaen den lange, varme Sommerdag, — de stimlede til og rislede frem og tilbage, og lo drillende op til Storken, der stod og gloede med en dum melankolsk Mine paa det Sted, hvor dens Middagsmad var forsvunden. „Fik Du den?“ raabte de i Munden paa hverandre, „fik Du den, Stork Langeben?“ Og saa sprøjtede de den op i Ansigtet og lo, rigtig saa det klukkede.

Og atter klaprede de brede Vingeslag gennem Luften, og Storken stod igen paa sin gamle Plads paa Tagmønningen, og spejlede sin melankolske Figur i Aaen.

Og Solen steg, og Varmen tog til, de blaa For-glemmigejer nikkede saa smaat, missede med Øjnene, og saa smægtende ned i Aaen — saa bøjede de Hovederne mod hinanden og sov ind.

„Herregud!“ hviskede Aaen og rislede hen og kiggede paa dem, „herregud, de er falden i Søvn de smaa!“ — og saa nikkede den og rislede svagere og svagere — tilsidst tav den ganske stille — den sov ikke, den laa og drømte med store, klare Øjne.

Der var saa dødsstille, at et Par smaa Ellepiger

sagte listede sig op fra Mosen og tittede frem mellem Rørene, men da de fik se, hvor Solen luede og brændte, og hvor alt det gule lyste ude i Engen, — saa steg de skyndsomst ned igen og forsvandt som et Par lyse Smaadampe.

Men nede i Mosen, dér var der saa svalt og saa køligt. Gulvet var dækket af et fugtigt, græsgrønt Mostæppe, en stor Rod fra en Sivplante hang ned fra Loftet som en Lysekrone, og i hver af Rodens Forgreninger var der fæstet smaa St. Hansorme, der lyste og skinnede som den klare Dag. Rundt om paa grønne Sivstole sad alle de smaa Ellepiger og havde Strikketime; de strikkede Slør af Spindelvævstraade og bagefter syede de Diamanter i af mangefarvede Dugdraaber. De havde alle hvide Strømper og Krydsbaand op om Benene, og smaa bitte Kranse af Natviolier om deres sorte Haar.

Henne ved Ildstedet stod Mosekongen selv. Ellekongen der oppe i Højen var tidligt bleven Enkemand, og Mosekongen, der kun havde været gift med Aamanden et Aars Tid, da han og deres Søn, en nydelig, lille velskabt Lygtemand, gik hen og døde, havde saa taget alle Ellekongens Smaapiger i Pension og lovet at undervise dem i Huslighed og Orden, det vil sige: strikke Slør og koge Moseøl, for andet kunde hun jo ikke selv, Stakkel. — Hun

var mærkelig at se til, gamle Mosemor, hendes Haar hang i lange Ringler ned ad Nakken, saa sorte som den dybeste Skov, og ud og ind mellem de sorte Lokker flagrede mørke Natsværmere og florvingede Flaggermus. Hendes Klædning var graa som Damp, men hendes Øjne var gnistrende røde og luende som Ilden under hendes Bryggerkedel.

De smaa Ellepiger strikkede og sang, og slog Takten til med alle de smaa hvide Silkesko mod Sivstolene.

„Hold op med det Skraal!“ snerrede den gamle, og slog med Steven i Øllet, saa det sprøjtede hende om Ørene, „jeg gider ikke hørt den Lirumlarum mere. Skal I endelig skraale, saa lad os faa Visen om Ridder Oluf, som Jeres Bedstemor lagde Haand paa, saa han aldrig blev til Menneske mere.“

Men alle Ellefrøknerne surmulede, mens de dinglede med Benene i Luften, og saa lavede de de nydeligste smaa Trutmunde, for nu var de fornærmede og vilde slet ikke synge. Og da Mosekonen satte deres varme Øl hen til dem, med dygtigt med Sirup i og Strøsukker til, saa vendte de alle Hovederne bort og slog med Nakken.

„Saa kan I blive fri!“ raabte Mosekonen, og sparerede til Ølkedlen, saa den væltede, og de smaa Ellemøer trak skyndsomst alle de hvide Silkeben op

under Slørene, „saa kan I blive fri! Ingenting gider I tænkt paa andet end skraale fra Morgen til Aften, og danse saa lang Gud gi'er Natten, og sørgede jeg ikke for at holde Jer denne ene usle Time om Dagen ved Strikketøjet, saa kom I saa sandt snart til at gaa med lappede Slør og Huller paa Strømperne“ — og saa stampede hun i Gulvet, saa Flaggermusene fløj op fra hendes Haar, og hendes graa Klædning stod i Damp om hende.

Ellepigerne trak Skuldrene op, skubbede til hinanden og fniste, for de vidste godt, at den gamles Vrede plejede ikke at vare længe.

Da hun havde spist og drukket og sat Mad hen til de to store Skrubtudser, der fulgte hende overalt, og sov i hendes Skød, naar hun strikkede, vendte hun sig igen om mod de smaa.

„Jeg har ellers en Nyhed at fortælle Jer,“ sagde hun; „i Aften skal der være Høstgilde oppe i Herremandens Lade. Herremandens lille Rigmor med de lyse Krøller skal selv føre Dansen op med Anders Røgterdreng, for saaledes vil Herremanden have det. Kan I faa et Par af Skovskyggerne til at drive med derop, saa I kan skjule Jer under deres mørke Kapper, saa kan I faa Lov til at gaa ned og kigge paa Stadsen gennem Gluggerne i Laden.“

„Aa!“ raabte de smaa Ellepiger, og klappede i Hænderne, — „men hvordan faa vi Skyggerne med, de er saa sære og stive og gider aldrig rokke et Skridt fra deres Skov?“

„Ja, det maa I selv om!“ sagde Mosekonen, „og nu heraus med Jer! Jeg skal ha' Huset gjort rent!“ — Og saa tog Ellepigerne hinanden ved Haanden, steg op af Mosen, og trak som en lang, lysende Stribe hen over Engen mod den dybe Skov. Der forsvandt de mellem de lyse Birkestammer.

Men een blev tilbage. En lille alvorlig Ellepige med drømmende Øjne, dybe og hemmelighedsfulde som Sommernatten, listede hen til Mosekonen og greb fat i hendes side Klædning.

„Tante Mosekone,“ hviskede hun. „Hvis vi skal følges med Skyggerne i Aften, saa vil jeg hellere blive hjemme i Mosen; jeg er bange for dem, og føler mig altid saa uhyggelig til Mode i deres Selskab. Jeg er ogsaa bange for de smaa Lygtemænd, der liste om ude i Skoven og stikke deres Lygter lige op i Øjnene paa mig, og jeg er bange for alle de underlige Lyde der ude i Natten. — Sig mig, Tante Mosekone, — hvorfor er jeg ikke som de andre?“

Og saa tog Mosekonen det lille Ellebarn paa sit Skød, slog sine klamme, fugtige Arme om hende,

og vuggede hende søgte frem og tilbage, mens hun fortalte.

Og den lille Ellepige blev rød og bleg ved, hvad hun hørte, og hun græd, saa Taarerne faldt ned og slukkede alle de skinnende St. Hansurter, der voxede i Mosebunden ved hendes Fødder.

Og Mosekonen fortalte hende om, hvorledes hendes Far, hans Majestæt Elverkongen, havde været gift en Gang senere med en ung Kvinde, som var kommen langvejs fra, ingen vidste hvor; han havde lokket hende ind i Højen en Aften, da der var Fest i Herregaardens Have, hvor hun var Gæst. Tre Aar var hun hans Hustru, saa døde hun, og han begravede hende i Højen deroppe. Men der var et Barn af dette Ægteskab — „og det er Dig!“ sluttede den gamle. „Du er kun halvt Ellepige, halvt Menneskebarn, derfor bliver du aldrig helt fortrolig med vort Folk og vore Skikke. — stakkels Lille! — for rigtig Menneske kan Du heller aldrig blive, saa sandt som der flyder Elleblod i Dine Aarer.“

Og saa bad Mosekonen hende tie med, hvad hun havde hørt, for fik Ellekongen at vide, at hun havde sladret af Skole, saa mistede hun sit gode Embede ved Mosen, og Bukkefods Enke ovre ved Kæret vilde da sikkert faa den i Forpagtning. „Og saa,“ snøftede den gamle, „har jeg hverken at bide eller brænde i

Vinter. Det vilde desuden aldrig nytte Dig, om Du prøvede paa at komme ind i Menneskenes Samfund. Dit Elleblod vil aldrig fornægte sig. — Du lover mig altsaa at tie?“

„Jeg lover det!“ hvidskede den lille. Saa lod hun sig sagte glide ned ad Mosekonens Skød, og steg langsomt og takkefuld op gennem Mosen. Hun bøjede Sivene til Side og tittede frem.

Solen var ved at gaa ned. De blaa Forglemmigejer henne ved Aaen vare for længe siden vaagnede, og stod og stirrede efter den vigende Sol med store Dugdraaber i de blaa Barneøjne, Solsikkerne lagde Hovederne tilbage, og strakte deres slanke, fine Blomsterlegemer i Aftensvalen, — men Aaen vilde slet ikke slippe Solen — den greb de sidste Straaler og holdt dem fast i et glødende Favntag, saa den lignede en Ildstribе, der flød gennem Engen. Den flimrende hvide Gaardlænge fik en ganske varm Farvetone, Stokroserne, der stode Vagt langs Muren, lo i Skæret, men rokkede ikke fra deres stive militære Paradestilling.

Ellepigen krøb helt frem, saa samlede hun Slørets Flige sammen om sig, skyggede med de fine Hænder for Solen, og hoppede og gled som en lille hvid Sommersky hen over alle de gule Kabbelejer. Hun hørte dem le og synge inde i Laden; de unge Karle

løb ud og ind med kulørte Lygter under Armene og lange brogede Blomsterguirlander slængte over Skuldrene. De hængte op, de bandt, de sang og de lo og svingede alle de unge Piger, der gik dem til Haande. Engang imellem hændte det, at een af de unge Karle foer tvers over Engen lige forbi den lille Ellepige, men saa greb hun fat i Kæruldens hvide Silkekvester og dukkede sig, til han var forbi.

Saa listede hun videre hen over den brogede Blomsterbund, og lod sig glide ned blandt de blaa Forglemmigejer ved Aabredde.

Henne ved Herremandens Lade saae hun, hvorledes Skovskyggerne stode posterede, en ved hver Glug med en lille Ellepige paa hver Skulder, — naar nogen kom forbi slog de hurtigt deres lange, natdunkle Kapper over de smaa hvide Skikkelser. og saa gled der lange mørke Skyggestriber helt ud over Vejen.

„Nu hælder Dagen!“ sagde den gamle Præst, der gik sin Aftentur gennem Engen, „Skyggerne blive lange,“ — og Ellebarnet dukkede sig, hun sad med dybe, tankefulde, bedrøvede Øjne, og tænkte og grundede; hun tænkte til hendes lille Hoved værkede, og hendes Øjne sved af Graad.

Var dette muligt — var der virkelig noget om

det? eller var det et Æventyr, alt dette, Mosekonen havde fortalt hende?

Menneske! Kunde hun virkelig engang blive som de lykkelige, glade Skabninger, der først af alle havde Ret til Vorherres dejlige Jord? — Nej, hun havde jo dog saa ofte hørt een af Skovskyggerne — den eneste, der var hende god, sige til hende, naar han fulgte hende hjem om Aftenen, at hun havde den yndigste lille Elleskikkelse, og den allersødeste Maaneglans i Øjet, — ja, men der var jo ogsaa Elleblod i hende, havde Mosekonen sagt, halvt Ellebarn, halvt Menneske; aa, men hvad var hun mest, hvad skulde hun blive engang? Kunde hun maaske dog komme til at leve i Menneskenes Verden deroppe paa den dejlige, store, uendelige, blomstrende Jord?

Aldrig før havde Mosen forekommet hende saa snæver og begrænset, saa kold og fugtig, og aldrig havde Jorden syntes hende saa duftende og dragende og glødende som denne herlige Solnedgangstund. — Hvorledes skulde hun komme til Klarhed?

I det samme løftede hun Hovedet og fik Øje paa den gamle Præst, der gik med bøjet Nakke og Hænderne paa Ryggen ad den smalle Sti mellem de gule Kornagre over mod den hvide Præstegaard.

Da slog en Tanke ned i hende.

Hun sprang op, rystede Duggen af sit Slør og knugede de hvide gennemsigtige Hænder i hinanden.

Hun havde altid hørt, at Højfolk, Nisser og Ellebørn, ikke turde komme i Kirken; til Døren turde de nok vove sig, men de formaaede ikke at sætte Foden hen over Gulvet i det hellige Hus.

Nu vidste hun, hvad hun vilde gøre. Hun vilde gaa til Kirken endnu i denne Nat og prøve, — se, om hun var Ellepige eller Menneske; den lille smilte stille lykkelig ved den sidste Tanke, — om det var muligt!

Hun dansede hen over alle de lyseblaa Forglemmigejer langs Aaen, og Aaen fulgte hende med udbredte Arme og hviskede: „Se herved, du lille Ellebarn! se hvor nydelig du er, og hvor trofast jeg gemmer dit Billede!“

Men Ellepigen lo blot til Aaen og nikkede; hun vidste nok, hvor flygtig og let den var, at den lige havde sluppet Solen af sine Arme, og at hendes Billede vilde være som blæst af dens Favn, naar hun selv var borte, medens den snart vilde vugge nye Syner og Billeder paa sine Bølger. Og Tasmørket begyndte langsomt at dale ned over Jorden, Ellepigen behøvede ikke at gemme sig mere, hun gled ind i Engtaagen, dansede langsomt ind i alt det slørede,

hemmelighedsfulde paa den yderste Spids af de smaa hvide Silkesko.

Maanen kiggede frem, først med det ene Øje og det yderste Omrids af det blege Ansigt, som for at se, om alting var i Orden; — jo, Landskabet laa fredeligt i Tasmørket og ventede paa en Smule Belysning. Ovre fra Laden skingrede Violinerne og trampede de sølvspændte Sko, engang imellem lød en rungende Latterfanfare eller et lille kaadt Hvin ud i Natten.

„Det kan nok ikke nytte at vente paa Ro dér,“ tænkte Maanen, og saa gled den helt frem. Den kastede først et hastigt Glimt i Aaspejlet, saa rettede den lidt paa Stillingen, skævede hen til Venus og Aftenstjernen for at se, om de var paa Plads, puffede et Par Smaaskyer til Side, der stod i Vejen, — og gav sig saa til at skinne i hele sin Klarhed og Glans.

Det rørte sig sagte nede i Mosen.

Med Sløret løftet og knuget fast i begge Hænder, med Natviolkransen i det mørke Haar og en Skarntydeblomst i Haanden til Skærm for Maanestraalerne, begav den lille Elleprinsesse sig paa Vej. Først over Engen, saa tvers over den maanehvide Landevej, saa gik Stien lige ned gennem den dybe, sorte Skov. Hendes lille Hjærte bankede voldsomt, hvert Øje-

blik syntes hun at mærke nogen gaa ved Siden af sig — hun vendte sig — men der var ingen at se eller høre; den eneste, hun mødte var Sommer-natten, den smuttede hele Tiden foran hende mellem Buske og Krat; Ellepiggen kunde mærke hende, naar hun gled forbi, hendes lyse Klædning duftede af Roser og Jasmin, og hendes Aande var som Lindens naar den drysser.

Ellers var alt dødsstille, hun hørte sine smaa Silkesko knirke mod Skovbunden.

Men efterhaanden, som hun skred frem, begyndte det at røre sig i Skoven, de tause Skygger, der stode under hvert Træ med mørk Pande og korslagte Arme, de strakte Hals efter hende og kastede sig, og strakte deres lange, sorte, aandeagtige Skikkelser tvers over Vejen, saa hun ikke vidste, hvor hun turde sætte sin Fod.

„Hvor gaar du hen?“ brummede de med dystre mørke Stemmer. De løde som de dybe Strænge paa en forstemt Harpe.

„Til Kirken!“ hviskede den Lille. „Aa, lad mig komme forbi!“

„Til Kirken!“ skrattede det haanligt oppe fra et Træ, og da hun saa i Vejret, saa hun Ekko sidde deroppe og vippe paa en Gren; han holdt de hule Hænder for Munden og skreg som i en Raaber.

„Til Kirken — til Kirken!“ og saa slog han en Skoggerlatter op, saa Træet rystede og tusinde Agern dryssede ned i Skovbunden.

Ellepigen stak Fingrene i Ørene og foer afsted; da kom der nogen susende efter hende, — det var Nattevinden.

„Hvorhen gaar Rejsen, du Smaa?“ hviskede den mildt, og strøg hendes Lokker bort fra Panden.

„Til Kirken!“ svarede Ellebarnet og trykkede Haanden mod sit Hjerte.

„Dér kommer Du aldrig ind!“ hviskede den stille; „men jeg skal følge Dig paa Vej og sørge for, at Du faar Lov til at gaa i Fred.“

„Ogsaa jeg!“ klang det som en dyb Harpetone bag dem.

Det var den ene af Skovskyggerne, den lille Ellepigens eneste Ven, han sluttede stille Følge; og langsomt og tyst skrede de tavse Natteskikkelser hver paa sin Side af den lille Kirkegænger.

„Har Du Salmebog med?“ raabte de smaa Lygtemænd, der hoppede omkring i Krattet, og saa virrede de frem og tilbage med deres Lygter, saa den lille Ellepige tilsidst blev ganske forvildet.

Men Skyggen slog sine sorte Kappeflige om hende, saa hun gled ind i Natten, og naar en enkelt endda fik Øje paa hende og kom listende bagfra, saa sluk-

kede Nattevinden hans Lys med sin Aande. Og saaledes naaede de frem gennem Skoven, og ved Midnatstid stod de paa den aabne Mark, hvor Kirken laa badet i Maaneglans.

Nattevinden bød Farvel og svævede langsomt hjemad gennem Skoven, bærende med sig paa sine Vinger en Duft af Hyld og Lavendler fra Kirkegaarden, der laa og blundede og drog sin Blomster-aande i Maanelyset.

„Se saa,“ sagde Skyggen og standsede, „nu kom vi saa vidt!“

Ellepigen gik hen til Kirkens Dør — den var laaset.

„Ak,“ sukkede hun, „saa er da alt Haab ude!“

„Nej,“ sagde Skovskyggen, „der staar en Rude aaben. Kryb kun op paa min Skulder.“ — Og saa løftede han den lille Ellepige op til Ruden.

Nu traf det sig saaledes, at Degnen den Aften havde glemt at slukke Lysene paa Alteret efter Gudstjenesten. Folkene dér i Sognet, der vare meget overtroiske, kom op til Præsten og meldte, at der brændte Lys i Kirken ved Midnat, det maatte sikkert være onde Aander, der huserede derovre.

Saa gik den gamle Præst over til Degnen, irettesatte ham for hans Forglemmelse, og bød ham strax gaa over og slukke Alterlysene. Degnen var ikke

dristig, men turde ikke modsætte sig Præstens Ordre, hvorfor han højst modvilligt traskede over i Kirken.

Han havde netop faaet begge de to store Lys slukket og vilde til at begynde Tilbagetøget, da han saa op til Vinduet og fik Øje paa en lille, hvid Skikkelse, der langsomt svævede ind gennem den aabne Rude i Maanelyset.

Han korsede sig, læste sit Fadervor og saa op — jo — den sad der endnu, aandeagtig fin og hvid.

Saa tog han Mod til sig, gik lige mod Vinduet og bød Skikkelsen tale, og sige om den var en Aand eller et Menneske. Ellepigen gyste, — det var jo netop det, hun saa gjerne, saa usigeligt gjerne vilde vide selv — hvor kunde hun da svare ham paa hans Spørgsmaal!

Hun strakte Hænderne bønfoldende ud imod ham, — men nu blev Degnen bange.

„Vig bort!“ raabte han og korsede sig, derpaa greb han Kirkebogen og kastede den af al Magt mod Vinduet.

Med et Suk, der lød som Vildandens Klageskrig, naar den saaret falder ned i Mosen, slap hun Vindusposten og lod sig sagte glide ned i Armene paa Skyggen, der ventede udenfor Ruden.

„Jeg tænkte det nok!“ sagde den. „Jeg ventede Dig. Hvorhen nu?“

„Hjem til Mosen!“ hviskede den lille Ellepige, „der er jo intet at vælge.“

Og saa skridtede Skyggen ud igen, denne Gang med Ellebarnet paa sine Arme.

Inde i Skovdybet stødte de atter paa Nattevinden. Den kom ude fra Aaen, hvor den havde taget sig en Dukkert og bragte et helt friskt Pust med sig. Da den saa den lille grædende i Skyggens Arme, forstod den, hvorledes det var gaaet; den svaled hendes Kinder med sine store, mildt susende Vinger, og tørrede hendes Taarer bort, lige saa hurtigt, de flød.

Og saa fulgte de hende begge tilbage til Mosen. „Gudskelov, at Du bliver hos vore egne!“ sagde Skyggen med et Lettelsens Suk, — saa slentrede den langsomt med store Kast over mod Skoven og forsvandt, Nattevinden bød Godnat for anden Gang, og foer i susende Fart hjem for at lægge sig, det skulde den egentlig have gjort for længe siden, for den var tilsagt at møde tidligt næste Nat til en stor Orkan i Skoven, der skulde gaa løs baade paa Buske og Træer.

Men Ellepigen skilte de tætte Rør med begge Hænder og forsvandt imellem dem.

Hun bankede paa Mosekonens Dør. Der var ganske stille. Det var lige i det tidligste Morgengry, hun vidste, at Ellesøstrene lige maatte være kommen hjem og nu laa i dybt Blund. Det rørte sig derinde; — Mosekonen kom farende og rev Døren op.

„Du har været i Kirken?“ raabte hun, dirrende af Harmen, „Du har været i Kirken, jeg ved det fra Lygtemændene, og Du vover at komme her tilbage! Heraus!“ skreg hun, og saa smækkede hun Døren i, saa Mosebunden gyngede og Rørsangerne vaagnede mellem Sivene.

Ellepigen følte sig som en Fugl, der har været i Menneskehænder og bliver hakket af sine egne, naar den vender tilbage til Reden; hvor skulde hun gaa hen? Verden var saa stor og hendes spinkle, trætte Fødder saa smaa og mødige! Hun gik stille hen til Landevejen, der førte ud i den vide Verden, langsomt, Skridt for Skridt, hun havde jo slet intet at haste efter.

Det var en varm Sommermorgen; Ellepigen, der ikke var vant til den brændende Sol, men kun til Maanens milde dæmpede Straaler, søgte Skygge under Træerne langs Hækken. der heggede Herremandens Have.

Til sidst naaede hun den store Port, der førte ind til Borggaarden, og da hun hørte Lyden af

mange glade, leende Stemmer, tittede hun ind. Dørene til Bryggerset gik netop op, og et helt Tog af Gaardens unge Piger med lyse, stivede Bomuldskjoler og med sorte Tørklæder indvævede med brandrøde Roser om Hovederne, kom klaprende paa deres Træsko over Gaardens ujævne Brosten med Aaget med de klirrende Mælkespande over Skuldrene. Udenfor holdt Mælkevognen, under Støj og Latter steg Pigerne op, een af dem som Kusk, og afsted gik det til Malkning ude paa de sollyse Marker.

Men der var noget, der fængslede den lille Ellepige endnu mere, end de glade, syngende Piger, og som hun ikke kunde faa sine Øjne bort fra. Midt i Gaarden var der en stor Græsplæne med et gammelt Kastanietræ i Midten, og inde paa denne Plæne, der var indhegnet af et Staaltraadsgitter, stod den unge Herremand og dresserede sine Jagthunde. Ved Siden af ham stod hans Datter, den lille, lyshaarede Rigmor, med Hænderne paa Ryggen og Benene en halv Alen fra hinanden, og saa til. Hun havde halvlange Krøller, der dækkede næsten det halve af hver af hendes runde Kinder, blaa Øjne og en lille rød Mund som en Bloddraabe. Kjolen var for kort og Benene for lange, hun havde altid en Rift i Pufærmerne eller Skærfet og mange

flere paa de smaa nøgne Arme, for hun var vild som et Føl og veg ikke tilbage for de største Dreng, naar det gjaldt et Slagsmaal.

Da hun fik Øje paa det fremmede Barn, der stod og kiggede i Porten, satte hun i et Spring over Staaltraadshegnet, væltede to smaa Grævlingehunde, saa de satte i med et sønderskærende Hyl, og stod i næste Øjeblik foran den lille forskrækkede Ellepige.

„Du maa nok komme helt hen og se paa det,“ sagde hun venligt, og tog hende ved Haanden, og før Ellepigen vidste et Ord af det, havde hun trukket hende ind midt i Plænen.

„Hvem er du?“ spurgte Herremanden, og saa forundret paa den lille. „Din hvide Kjole driver jo af Nattedug, og Rosentornene har viklet sig helt ind i dit Haar, — var Du paa Høstballet i Nat? Du har jo danset din Kjole helt itu?“

Den lille rystede paa Hovedet og saa ned ad sig; og saa blev hun saa rød som en Ellepige kan blive, det vil sige: som Æbleblomstens inderste Blade, naar den staar i Knop, — hvorledes var det dog, hun saa ud!

De lange, smalle Krydsbaand var gaet op og laa forkrøllede og vaade hen ad det bløde, grønne Græs, og hendes Kjole lignede en hvid Rose, der er regnet

ihjel og er ved at drysse og falde. Haaret var indfiltret af Roser og Torne og hendes smaa hvide Arme vare næsten lige saa forrevne som den lille Rigmors.

„Er Du her fra Sognet?“ spurgte Herremanden, „har Du ingen Slægtninge?“

„Jo — Søstre!“ svarede Pigen og smilte, hun tænkte paa, hvorledes hver Nat alle de smaa Elle-søstre gled op af Mosen og fyldte alle Enge og Marker.

„Aa, saa skal Du blive her hos mig!“ raabte Rigmor. „For jeg har slet ingen, og de store Drengene paa Gaardene her omkring kommer kun hjem i Ferierne — ikke sandt, Faer — hun maa blive hos mig, naar jeg ønsker det?“ spurgte hun, og saa slog hun Armen om Halsen paa Ellebarnet, med den anden Haand greb hun Herremandens Arm, og saa ham rigtig indsmigrende ind i Øjnene.

„Jo vist, lille Rigmor, naar Du ønsker det saa meget, og hvis Du lover mig at være god mod din lille Legekammerat, og altid vedblive at være lige saa glad for hende som i Dag?“

„Ja — ja — det lover jeg!“ raabte Rigmor, og løb ind i Huset med hende for at give hende noget af sit eget Tøj paa i Stedet for den vaade, lasede

Kjole, der hængte som en graahvid Regnsky om hendes lille Skikkelse.

Og saaledes blev Ellepigen den lille Rigmors Legekammerat og Plejesøster, og Herremanden fik ingen Grund til at fortryde, hvad han havde gjort.

Rigmor blev efterhaanden mindre kaad og drengagtig vild, den lille fremmede — Vanda kaldte hun sig — syntes at have en forunderlig mildnende og from Indflydelse paa hende. Men selv blev det fremmede Barn blegere og mere klar og gennemsigtig for hver Dag, der gik.

„Du ligner jo mere en lille Aand, end et Menneske!“ sagde Herremanden en Dag til hende; „Du maa se at spise noget mere, og springe om og lege som Rigmor.“

Ellepigen smilte og nikkede; hun følte sig saa glad og lykkelig her som aldrig før, hun elskede sin lille, glade Plejesøster og den gode, venlige Herremand, men bestandig pinte den Tanke hende, at hun dog egentlig ikke hørte rigtig til her, at hun havde sneget sig ind et Sted, hvor hun ingen Ret havde til at være. Og ofte, især i de lyse Sommernætter, naar Skæret faldt gennem Ruden hen paa hendes Seng, følte hun en saadan forunderlig Længsel og Dragen mod de Steder, hvor hun før havde havt hjemme, og hvorfra hun nu for bestandig var forskudt.

Hun lærte Rigmor de sælsomste, vemodige Sange, der lød som Rørdrummens Klage eller Sivenes Suk i Mosen, og hun lærte hende at strikke Spindelvævs-slør med Liliens lange, gule Støvdragere til Strikke-pinde; men Dugdraaberne kunde hun ikke lære hende at sy i, for de brast altid itu under Rigmors smaa ivrige Fingre, der klemte for fast og voldsomt om dem. Og hun bragte hende de forunderligste Buketter af Blomster, som Rigmor kun kendte af Navn, men aldrig havde set, fordi de voxede saa langt ude i Mosen, hvor ingen menneskelig Fod kunde træde; og naar Herremanden saa dem, studsede han og spurgte, hvor i al Verden hun havde plukket dem — saa lo Vanda og svarede, at det kunde hun ikke huske, hun havde plukket saa mange forskellige Steder. Saa nikkede Herremanden til hende og sagde, at hun skulde være forsigtig.

Men ofte, naar Herremanden og begge Børnene var bedt ud til de andre Gaarde, saa bad Vanda om hun ikke maatte blive hjemme, hun var saa træt; og Herremanden, som nok kunde se, hvor bleg og træt hun saa ud, gav hende altid Lov til at være fri.

Paa disse Aftener gik Ellepigen lange ensomme Ture i Mosen og Kæret og langs Aaen med de blaa Kærminder, men oftest gled hun ind i den svale, dybe Skov, søgte sin Ven, den stille, mørke

Skygge, op, og vandrede Side om Side med ham ad alle de gamle, kendte Stier og Veje, hvor der duftede af Bregner og fugtig Jord, og hvor det fløjelsgrønne Mos dækkede Tuer og Stubbe. Og naar Aftenen saa led, og den Tid var nær, da Herremanden og hans Datter kunde ventes hjem, saa fulgte Skovskyggen hende tilbage, Fod for Fod, med den kappedækte Arm om hendes lille hvidklædte Skulder, — og der gik mange underlige Rygter blandt Gaardens Folk om, at den lille fremmede Frøken ofte, naar hun vendte tilbage fra sine ensomme Vandringer, lignede en bleg, lys Aandeskikkelse, naar hun gled ind gennem Borggaarden, og at der ofte gled en underlig lang, mørk Skygge ved Siden af hendes egen, der var ganske lys og let. Men Herremanden lo af sine Folks Overtro, og talte intet om det til Børnene, for ikke at skræmme dem. Det hændte ogsaa undertiden i de maanelyse Nætter, at det pludselig mørknedes udenfor Ruden; det var Skyggen, som stod dér med de udbredte Kappelige, for at Maanestraalerne ikke skulde skære hende i Øjnene, og undertiden, naar Vinduet stod aabent, strakte den sig helt hen til hendes Seng, bøjede sig over hende og kyssede hende til Godnat. Og saa gled der et lykkeligt Smil over den lilles Ansigt, for hun vidste da, at der i det mindste var een, der mindedes hende

endnu, een Ven, hun havde beholdt fra sine tidligste BARNEDAGE.

Da hændte det en Aften, at det blæste op til en frygtelig Storm. Alle Vinduer og Luger paa den gamle Herregaard bleve lukkede, der blev sat Stivere til alle Frugttræerne og Vinrankerne blev bundne fastere op til Muren.

Rigmor og hendes lille Plejesøster laa vaagne om Natten og lyttede til alle Stormens vilde Sange derude i Naturen, de hørte, hvorledes Grene og Kviste knagede og sønderbrødes, og hvorledes det hylede og skreg i alle Skorstene og gennem alle Sprækker og Fuger i den gamle Gaard.

Henimod Morgenstunden stilnede Uvejret af, og ganske tidligt, inden de andre var staaet op, listede Ellepigen sig ud af Huset, bort til Skoven, for at se til sin Ven, Skyggen, og høre den fortælle om Nattens Rædsler derinde i Skovdybet.

Vejen var let at finde. Hun havde jo gaaet den saa tidt, — den tredie Eg paa den første Sti tilvenstre. Nu var hun der, — men hvor var Egen? Hvor var hendes Ven? Stormen havde mejet det mægtige Træ som Leen et Ax, som Havesaxen en Kvist, det laa styrtet og havde i Faldet revet Skyggen med sig, knust, tilintetgjort laa den under den tunge Egestamme.

Et Øjeblik stod Ellepigen som bedøvet — saa brast hun i Graad, en stille, rindende Graad, sagte og ustanselig, som naar Duggen drypper fra Blad til Blad og gemmes og glemmes i Jorden.

Saa bandt hun en Krans af Skovbundens lyseste og dejligste Blomster, den hængte hun over Egestammen, der dækkede Vennens Grav.

Men siden den Aften blev hun endnu mere tavs og indesluttet end før — hun gik oftest alene, og ingen vidste hvorhen, uden Skyggerne og Maanestraalerne i Skoven, de saa hver Dag en frisk Krans hænge om den styrtede Egestamme, og da Skovfogden havde ladet Stammen slæbe bort, hængte hun sin Mindekrans om den korte Træstub, som Stormen havde levnet.

— Og Tiden led, og en skøn Dag opdagede Herremanden, at han snart havde to voxne Døtre, og saa gik han op til den gamle Præst for at skrive dem ind til Konfirmation.

Præsten søgte i sine Kirkebøger for at finde Plejedatterens Navn, han søgte og han bladede, og saa spurgte han hende, om hun virkelig var dér fra Sognet, og da hun svarede ja, saa søgte og bladede han igen, men til slet ingen Nytte, hun stod ikke mellem hans Daabsbørn.

Og saaledes opdagede de, at Pigen slet ikke var

døbt, og Herremanden og Præsten bleve enige om, at det maatte ske strax; og næste Søndag efter Guds-tjenesten blev hun højtideligt døbt i den lille Lands-bykirke. Hun beholdt Navnet Vanda, og saa fik hun Herremandens og Rigmors Efternavn.

Men fra den Dag foregik der en mærkelig For-andring med Ellepigen.

Hendes Kinder blev rødere og fastere Dag for Dag, hendes Gang blev hurtigere og hendes Be-vægelser livligere, hun begyndte at tale mere, ja lo endogsaa undertiden.

Herremanden saa det og glædede sig. „Nu be-gynder Du da at ligne et Menneske!“ sagde han spøgende og klappede hende paa Kinden, „før saa Du jo ud, som om Du var elleskudt!“

Hun gik ikke mere de ensomme Ture, men vilde altid helst have Rigmor med sig; heller ikke bragte hun mere de sjældne Blomster fra den gyngende Mosebund, og hun sang aldrig nu de sælsomme, vemodige Klagesange, men friske, glade Viser, der klang som Solskin og Sommer, og talte om jordisk Jubel og Lykke.

Og rundere og rødere blev hendes Kinder, gladere og højere klang hendes Latter og Tale. — Elle-hammen gled af hende Dag for Dag, og Mennesket skød frem gennem den. Hun mærkede det selv og

jublede indvendig, hun følte, som begyndte hun nu at faa Ret til at færdes og leve blandt de andre, hun følte en ny Aand fødes i det ny Legeme: hun vidste, at hun havde overskredet Grænsen fra Ellepige til Menneske.

Saa kom den Morgen, en solklar Dag i September, da hun og hendes Plejesøster skulde konfirmeres. Herremanden havde ladet sin smukkeste Vogn forspænde med de to stateligste Heste, og kørte til Kirke om Morgenen med sine to unge Døtre.

Om Aftenen gjorde Herremanden Gilde; Gaarden straaledede, der var Lys i alle Vinduer, Raketterne fløj til Vejrs, Musikken brusede, og Sang og Latter smeltede sammen ude og inde.

Vanda havde listet sig bort fra de andre; hun stod alene oppe paa Altanen og saa ud over Havens Træer, hvorledes Taagerne samlede sig paa Engene, ligesom hvide Sommerskyer, der er dalet ned; hvert Øjeblik skar ligesom et Lynglimt gennem disse Taageskyer: det var den unge Kornmod, der dukkede op fra de gyldne Agre, saa sig et Øjeblik om med sine ildfulde Øjne, der slog Gnister, og atter dukkede ned og forsvandt mellem Axene.

Da kom der en underlig Længsel over hende, som i gamle Dage, naar hun droges ud, bort fra Gaarden og Menneskene, ud paa sine ensomme, sildige Van-

dringer. Det drog hende mod Mosen, mod hendes Søstres og hendes eget Barndomshjem, mod alt det hemmelighedsfulde, aandeagtige derude i Naturen, hvor hun før havde havt hjemme. Blot een Gang endnu — blot en eneste maatte hun derned, for sidste Gang vilde hun se sine smaa Ellesøstre og glide ind mellem dem i Dansen paa de duggede Enge, — og saa for bestandig tage Afsked med Fortiden og dens Minder.

Stille listede hun ned ad Vindeltrappen og ud gennem Borggaarden; hun søgte de mørkeste Stier gennem den store Have til hun naaede Engen.

Dér laa Aaen og sov og drømte Sommernatsdrømme, en lille grøn Løvfrø var i Færd med at stage sig over til den modsatte Bred ved Hjælp af et Aakandeblad og to blegrøde Vandrølliker til Aarer. Den hvide Gaardlænge lyste i Maaneskinnet og Storken sov oppe i Reden med Vingerne beskyttende bredt ud over Familien; en lille maanesyg Storkeunge var i Søvn gaaet helt ud paa den stejle Tagryg — nu var den vaagnet og stod og knebrede højt af Skræk.

Ellers var alt saa stille og tyst herude. Larmen fra Hovedbygningen hørtes kun som en eneste fjærn langtrukken Fløjtetone hver Gang Vinden bar til.

Hun samlede den hvide Kjole om sig, løftede

Slæbet, som hun bar for første Gang i Dag og slog det over Armen, saa gik hun med faste, hurtige Skridt ned til Mosen.

Fuglene pippede mellem Rørene, Dampen fra Mosekonens Bryggers stod let og fin tilvejs, der duftede af dugslaaet Græs og Vandliljer — en sød, vemodig Følelse greb hende som en blød Haand om Hjertet. Hun løftede Foden og skred hurtigt ud i Mosen.

Men den bløde vuggende Mosebund veg for hendes Fødder, den gyngede, den skred — den gav efter; hvor Ellepigen turde træde, kunde Menneskebarnet ikke bunde. Hun skreg om Hjælp, men ingen hørte det; Tomme for Tomme, men hurtigt som Kornmodsglimtet bag Skoven slugtes hun af den bløde Jord.

Der hævede sig et Par Bobler paa det Sted, hvor hun var sunket; de steg højere og højere, bristede og svandt — det lød som Suk fra et Menneskebryst!

Liljerne.

Der var en Gang to Kongesønner, begge fødte til at herske over store og mægtige Riger.

Den ene var en Prins. Han var født som Arving til et stort og herligt Land, hvor Solen altid skin- nede, hvor Himlen var saa mørkeblaa som et Barne- blik, og hvorhen Storme og Snefog aldrig naaede. Et Rige med svale, duftende Orangelunde og med høje Bjerge, hvor de venlige Vinhaver slyngede sig som grønne Fløjelsbaand langs Skrænternes Sider, hvor alle Mennesker var glade og varme som Solen, og hvor ingen var saa fattig, at han jo hver Dag havde Vin paa Bordet fra sin egen Have, og Brød af Kornet fra sin egen Mark.

Den anden var en Løveunge. Den var ogsaa født som Arvtager til et vidt og udstrakt Rige, til den store, uendelige Ørken, hvor Sandskyerne fæg og hvor de hede Vinde hvirvlede sig i magiske Danse

paa de grænseløse Sletter, den var født som Arvtager af en Herskermagt over alle Ørkenens andre Dyr.

Men Prinsen var Krøbling og Løveungen var fangen. Ingen af dem havde Udsigt til nogensinde at komme til at tage sit Rige i Besiddelse.

Da Prinsen var født blev der stor Sorg paa Slottet, for hans lille Ryg var puklet, hans Ben tynde og skæve, og hans Ansigt var blegt og indfaldent som en gammel Mands, men med to mørke Øjne, der lyste med en forklaret Glans gennem alt det syge og stygge.

Da Prinsen var et halvt Aar gammel, skulde han døbes, og en stor Forsamling af Rigets bedste Mænd og Kvinder var i den Anledning til Stede paa Slottet.

Efter at de alle havde lagt deres Gaver paa den lille forkrøblede Prins's Vugge og atter trukket sig tilbage, blev Kongen en Stund alene staaende ved sin Søns Leje.

Da saa han pludselig en ung Kvinde langsomt skride gennem Værelset og nærme sig Prinsens Vugge.

Han var vis paa ikke at have set hende mellem Hoffets Gæster og undredes over, hvem hun kunde være. Hun var ganske bleg, med sorte Øjne og

sort Haar, en lang, hvid Klædning skjulte hendes Skikkelse, saa kun Hænderne var synlige. I hver af disse holdt hun en slank, hvid Lillie. Hun bøjede sig over Vuggen og saa længe og mildt paa den lille Prins.

„Hvem er I?“ spurgte Kongen, „og hvad ønsker I af mig?“

„Det nytter ikke at sige Eder mit Navn!“ svarede den blege Kvinde, „thi I kender mig dog ikke — endnu!“

„I betragter min Søn saa nøje!“ sagde Kongen i en bitter Tone, „er det for at haane mig i min Sorg? — eller kan I gøre noget for hans syge Legeme?“

„Ja — engang!“ svarede hun og rakte Kongen Lilierne. „Plant disse i Eders Have, naar Høsten kommer, vil de visne, men til Vaaren spirer de frem igen. Engang, naar Eders Søn selv føler sig ulykkelig og træt og forpint af sin Sygdom, saa læg en af disse paa hver Side af hans Hovedgærde, naar han er falden i Søvn en Aften, saa skal han finde Trøst og Forløsning af sin Pine. Men husk: ikke før han selv fortvivler, gør du det før, vil du komme til at fortryde det.“

Kvinden lagde de hvide Lilier paa Prinsens Vugge; de udbredte en sød, berusende Duft i Værelset.

Da Kongen vendte sig om, var hun i Færd med at glide ud gennem Døren, han saa da, at hun havde to store, hvide Vinger paa Ryggen.

Lilierne lod han strax plante inde paa en stor Græsplæne, hvor ingen Træer skyggede, men hvor Solens Straaler uhindret kunde skinne ned paa Blomsterne, og rundt om den Plet, hvorpaa de var plantede, lod han oprejse et kostbart Sølvgitter.

Hver af Stængerne i dette var hugget ud i Form af en Kriger med en Landse i Haanden; Landserne var af drevet Guld og vendte alle Spidserne paa Skraa ud efter, som for at støde hver tilbage, der vilde nærme sig.

Dronningen spurgte sin Gemal, hvad Hensigten var med disse Lilier og Indhegningen, men han svarede blot, at Blomsterne var en Foræring fra en Ven, og at det var ham om at gøre, at der blev værnet om Vennens Gave.

Da Prinsen voxede til, vilde Kongen gjerne skaffe ham en Legekammerat, men ingen i hele hans Rige syntes ham fornem og ædel nok til at være et passende Selskab for hans Søn; der var jo Kongesønner nok i Naborigerne, men deres Forældre havde ikke Lyst til at sende dem hjemmefra, blot for at være til Selskab for den lille syge Prins.

Da Kongen nu ingen kunde faa, der syntes ham

ligestillet med hans Søn i Rang og Byrd, blandt Menneskene, saa valgte han til Legekammerat for ham Sønnen af Dyrenes Konge; to af hans bedste Jægere blev sendt over til den store Ørken, og de kom tilbage med en ung, kraftig Løveunge.

Prinsen var henrykt. Det lille gulmankede Dyr med de brede, stærke Poter og de kaade, kejtede Bevægelser blev hans største Glæde og Opmuntring. Den sov altid ved hans Fødder og spiste af hans Haand. Dens Halsbaand var af diamantslebet Sølv fra Delhi, og Kæderne i dens Lænke var af drevet Guld indlagt med blaa Saphirer.

Men hvad hjalp det!

Den laa og tænkte paa de store, vide Sletter med den glødende Sol og det gennembagte Sand; den drømte om store Spring over de høje Sandbanker, som Vinden havde føjet sammen, og om stjerneklare Nætter og Bytte fra Karavanernes Telte.

Og Prinsens Krykke var af Elfenben, drejet af en eneste hvid Elefanttand, indlagt med de kosteligste Figurer i kulørte Ædelstene, der forestillede Dyr og sjældne Planter og med Haandtaget af en stor udhulet Perle.

Men hvad hjalp det!

Den lille Prins sad og tænkte paa de svale, kølige Orangelunde, hvor de prægtigste Fugle og In-

sekter gyngede mellem Frugter og Blomster, og han drømte om Lege ved det blaa Hav, der sang og skvulpede om hans Fars Rige og om kække Ridt op ad de smalle Stier, der slyngede sig mellem Bjærgenes Vinhaver.

Men Løveungen var bundet af sin Lænke, og den syge Prins af sin Krykke, Fængslet var gyldent for dem begge, men lige trangt og snævert for det.

Naar Prinsen undertiden var sengeliggende og Løveungen skulde have Motion, saa maatte fire Tjenere holde dens Lænke, medens den spaserede i Slotshaven, og saa stærkt var det unge Dyr, og saa heftigt rykkede og sled den i Lænken, at deres Hænder var saarede og blødende, naar de vendte tilbage.

Men naar Prinsen var rask nok til selv at spasere med Dyret, da holdt han dens Guldlænke ganske løst i sin lille svage Haand, og Løven vandrede roligt ved Siden af sin unge Herre, thi Følelsen af dens Herres Tillid og Hjælpeløshed bandt det ædle Dyr langt stærkere end de tungeste Kæder.

Undertiden gik Kongen til sin Søn og spurgte ham, om han følte sig ulykkelig og træt af Livet, og om ikke hans Smerter undertiden blev ham uudholdelige.

Men den syge Prins svarede stille: „Nej! min

Fader, saa længe Solen skinner og Blomsterne dufte, saa længe jeg har din og Moders Kærlighed og min Løveunge til Legekammerat og Selskab, saa længe er jeg glad ved Livet og Verden.“

Og Kongen trak paa Skuldrene og gik; han turde jo ikke sige ham, hvad den blege Kvinde havde sagt, og hvorledes han maaske selv holdt sin Helbredelse i sin egen Haand. „Ikke før han selv fortvivler!“ havde hun jo sagt; „ellers vil Du komme til at fortryde det!“

Men alt som Aarene gled og Prinsens Sygdom tog til, da var det for ham som om Solen, han elskede saa højt, blev ligesom mindre og mindre gylden og varm, og som om Blomsterne, der frydede hans Øjne saa meget, bleve blegere og færre. Selv hans Forældres Kærlighed syntes ham efterhaanden at slappes og svinde ind; sandt nok: de fyldte hans Stue med det prægtigste Legetøj og klædte ham selv i de kosteligste Dragter, men udover det syntes den lille Prins heller ikke at mærke stort til deres Følelser; snarere, syntes han, var det, som om de betragtede hans Tilværelse som en Byrde for dem selv og Folket, og som om det blotte Syn af hans lille forkrøblede Skikkelse satte dem i ondt Humør.

Og hans kæreste og troeste Ven, den lille, stærke, sunde Løveunge, der aldrig veg fra ham, selv den

syntes en eneste Bebrejdelse mod ham, en stor, levende Anklage, fordi han havde taget dens Frihed og tvunget den i Fangenskab sammen med ham selv.

Men han kunde ikke faa det over sit Hjærte at skille sig ved den, og Side om Side vandrede de to kongelige Fanger i Parkens Gange og gennem Slottets Sale.

Men alt som Solen tabte sit Guld for Prinsens Blik, alt som Blomsternes Skær blev blegere, og hans Forældres Kærlighed ligesom slappere og mere uforstaaende, alt som Løveungens store Øjnes Bebrejdelser pinte hans lille Hjærte stærkere og stærkere, altsammen fordi Sygdommen tog til og Smerterne blev større og hyppigere, saa svandt ogsaa Glansen i den syge Prins' Øjne og Livsglæden i hans Hjærte.

Og en Aften, da Kongen kom ind i hans Kammer for at se, om Prinsen var gaaet til Ro, da saa han, at Taarerne hængte i de lange Øjenhaar og den spinkle Haand laa knuget fast sammen om et vaadt Lommetørklæde.

„Nu er Timen kommen!“ tænkte Kongen; han gik ud i Haven og brød de to store Lilier, der just nu blomstrede i al deres Pragt.

Han listede sig tilbage og lagde dem en paa hver Side af Prinsens Hovedgærde.

Saa gik han til Sengs og drømte, at hans Søn næste Morgen sprang ham fri og glad i Møde med rank Ryg og med sunde, raske Ben.

Kvinden havde jo sagt, at de Lilier gemte Forløsningen.

Han vaagnede med Solen den næste Morgen.

Med bankende Hjærte aabnede han Døren til Prinsens Værelse; en stærk, bedøvende Duft slog ham i Møde, saa han maatte holde sig ved Dørkarmen for ikke at falde om.

Han vaklede hen og trak Gardinet til Side, saa en bred Lysstribе faldt hen over Prinsens Seng.

Dér laa den unge Prins midt imellem de hvide Lilier, hvid og kold som de, kvalt af deres berusende Aande. Umærkelig, uden at ane det, var han gledet ind i Dødssøvnen, forløst fra sine Lidelser og sit Fangenskab. Ved Fodenden af Sengen laa Løveungen med alle fire Poter udstrakte og sov den lange Søvn ligesom sin Herre.

Da forstod Kongen, at Lilierne havde været Dødens Gave, og at den var det eneste, der kunde befri hans Søn fra sine Lidelser.

Og han lod ham begrave med fyrstelig Pragt i den Indhegning, hvor Lilierne vare voxede, men da Jorden var kastet til over hans Kiste og Sørgeskudene drønedes over Graven, da skete det Under, at

alle de udhuggede Landsedragere, der dannede Gitteret om hans Grav, pludselig som et Lynglimt vendte alle de fremstrakte gyldne Spyd opad, saa de pegede mod den blaa Himmel.

Og da forstod Dronningen, at hendes Søn var gaaet ind som Arving til et Rige, langt større og herligere end det, som han aldrig skulde naa at eje henede.

Men Løveungen blev gravet ned for Fodenden af Prinsens Kiste, den laa i Døden som i Livet ved sin Herres Fødder.



